

Yeni yılda daha
güçlü anti-faşist
birlikler için
İLERİ !

Karkerên Hemû Welatan Yekbin!

20 ARALIK 1985

PÊŞENG

BO ŞORES

SAYI: 37

ORGANA KOMİTA MERKEZİ YA PARTİYA PÊŞENG A KARKERİ KURDISTAN

Yeni Yılı Karşılarken

Kürdistan halkı, 1985 yılını; da faşist sömürgeci boyunduruk altında, ağır sömür, terör ve baskı koşullarında tamamlıyor. 1985 yılı da halkımızın tarihine, bağımsızlık ve özgürlükten yoksun; yaşam koşullarının daha da ağırlaştığı, acıların derinleştiği bir yıl olarak geçiyor.

Buna karşın, 1985 yılında faşist-sömürgeci diktatörlüğün bunalımlarının arttığına; rejimin ekonomik ve siyasal sorunlarda daha ağır problemlerle karşılaştığına tanık olduk. Faşist rejimin iktidarının yıprandığı, çatlıklıkların derinleştiği ve sonunun daha da yakınlığı açık görüldü.

Hem Türkiye'nin hem de Kürdistan'ın emekçi sınıf ve tabakaları, diktatörlüğün kendilerine düşman karakterini daha iyi gördüler. Halkın iktidara; onun izlediği ekonomi politikaya ve ayakta tuttuğu baskı rejimine karşı kin ve nefretini ve bu rejimden kurtulma özlendiklerini daha büyük boyutlarda açığa vuruyor.

Burjuva saflarda bir yandan iktidar kavgası, bir yandan iktidarın baskı ve kısıtlamalarından hoşnutsuzluklar ve muhalefet, öte yandan halklarımızın, derinleşen kin ve öfkelerinin taşıdığı geniş boyutlu muhalefet potansiyelinden duyan kaygının getirdiği hareketlenmeler artıyor. Kıscacı rejim içerden ve dışarıdan sıkışıyor.

Öte yandan diktatörlüğün iktidarı öyle kolay kolay terketmeye yanaşmadığı da açık görülüyor. Ömrünü uzatılmak, çıkarlarını savunduğu iç ve dış güçlerin istemlerini dile getiren politikayı her yönüyle yaşama geçirebilmek için başvuramayacağı entrika, saldrganlık ve provakasyon olmadı.
Devamı s. 12'te

Sol Birlik'in Zirvesi Yapıldı

Geçtiğimiz ay, aralarında partimizin de bulunduğu Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği partilerinin üst düzey delegasyonlarla temsil edildikleri bir zirve toplantısı yapıldı.

Toplantıda, Sol Birlik'in bir yıllık çalışmaları değerlendirildi; yeni bazı kararlar alındı. Dünya

barış güçlerinin akılcı önerilerinin önemli bir kez daha belirtildi. Faşizme karşı anti-faşist muhalefetin güncel talepler etrafında birleştirilmesi için yol ve yöntemlerin tartışıldığı toplantının sonunda bir çağrı yayınlandı.

Devamı s. 3'te

Mustafa Yoldaşı Uğurladık

4 Kasım 1985 tarihinde Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da Apocular tarafından katledilen partimizin değerli militanı Mustafa TANGÖNER yoldaşı için 30 Kasım 1985 tarihinde Kopenhag'da cenaze töreni ya-

pıldı. Yaklaşık 150-200 devrimci, yurtsever ve demokrat insanın katıldığı cenaze töreni, Mustafa yoldaş ve diğer tüm devrim şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşuya açıldı. PPKK adına M. Cıwan yoldaşın konuşmasından sonra Irak Komünist Partisi temsilcisi, Kürdistan Demokratlar Derneği Genel Başkanı, Göçmenler Okulu Müdürü ile Mustafa yoldaşın dil kursundaki öğretmenini birer konuşma yaparak, Mustafa yoldaşın kalleşce katledilmesini kınadılar; üzüntü ve dayanışmalarını dile getirdiler.

Tören boyunca belli aralıklarla ikişer kişi Mustafa yoldaşın tabutu başında saygı nöbeti tuttu. Törene katılanların sıra halinde tabutun önünden geçerek saygı durumunda bulunmalarıyla sona eren cenaze törenine; TKSP-Da-

nimarka Örgütü, KUK-Danimarka Birimi, Reya Şores ile Dayanışma Komitesi -Danimarka, Kürdistan Sosyalist Birliği-Danimarka Örgütü, TKP Savunma Komitesi-Danimarka ve Gerçek -Danimarka Dayanışma Komitesi birer mesaj göndererek Mustafa yoldaşın katledilmesini kınadılar; üzüntü ve başsağlığı dileklerini iletiler.

Mustafa yoldaşın cenazesi, 8 Aralık 1985 günü, oradan Bismil'e götürülmek üzere İstanbul'a gönderildi. Mustafa yoldaşın cenazesi bu defa sömürgeci faşist cuntanın engellemeleriyle karşılaştı. Tüm çabalara rağmen Mustafa yoldaşın cenazesi ailesine verilmiyor. Dergimiz baskıya verildiğinde Mustafa yoldaşın cenazesi hala İstanbul'da bekletiliyordu.

TARİHİ MAHKEMENİN 40. YILDÖNÜMÜ

Bundan 40 yıl önce, 20 Kasım 1945'te, Nazizmin doğduğu, faşistlerin kendi yıllık kongrelerini yaptıkları ve savaş kararlarını aldıkları eski Baver şehri Nürnberg'ta faşist devlet yöneticilerine ve savaş suçularına karşı tarihi mahkeme başladı. Mahkeme, bütün bir devletin-Hitler Almanyası'nın- suçlu politikasını yargıladı. 11 ay süren ve 1 Ekim 1946 tarihinde sona eren mahkeme, 20 Hitlerci yöneticily ölüme ve diğerlerini de değişik cezalara çarptırdı.

Hitler Almanyası'na karşı kazanılan tarihi zafer, bu mahkemenin yapılmasına olanak vermişti. Kızıl Ordu, Hitler faşizmine ve Japon millitarizmine ölümcül darbeyi vurup bütün insanlığı "Kahverengi Veba"dan kurtarmış ve bununla da yurtseverlik ve enternasyonalist görevini yerine getirmişti. Faşizmin askeri olarak yıkımına, onun ahlaki ve politik olarak yenilmesi de eşlik etti. Barışsever insanların irade ve vicdanları, suçsuz milyonlarca savaş kurbanının kutsal kanları ve halkların gelecekteki güvenlikleri için, insanlığın temel çıkarlarına karşı cürüm işleyen savaş suçularının yargılanması zorunluuydu. Daha 14 Ekim 1942 tarihinde Sovyet yöneticileri şu açıklamayı yaptılar: "Hitler yönetiminin suçularının ve onların yardımcılarının, Sovyet halklarına ve diğer halklara karşı işledikleri suçlardan ötürü gereken cezaya çarptırılması gerekiyor." 8 Ağustos 1945 tarihinde Londra'da SSCB, ABD, İngiltere ve Fransa arasında yapılan anlaşmaya 19 devlet daha katıldı. Bunlar uluslararası askeri mahkemenin kurulmasını istedikler. Mahkemenin tüzüğüne, "askeri mahkeme savaş suçularını adaletili yargılayıp cezalandıracaktır" ilkesi yerleştirildi.

Nürnberg Mahkemesi, bir re-

jimin gerçek yüzünü ve insanlığa, barışa karşı canavarca ve vic-

dansızca suç işlendiğini gözler önüne serdi. Mahkemenin 403. celsesinde -ki bu halka açık yapılıyordu- faşist generallerin ordu karargahları, Hitler Almanyası'nın bütün savaş dokümanlarına (bunlar 39 ton ağırlığındaydı) değinerek, yapılan suçları ayrıntılı bir biçimde gözler önüne serdi. Bu dokümanlardan çıkan sonuca göre; Hitlercilerin İsgal ettikleri Avrupa ülkelerinde, farklı isimler altında 10500 adet toplama kampı ve bu kamplarda 30 ülkeden 18 milyon tutuklu insan vardı. Bu insanların yüzde 60'ı katledilmişti. Yargılanan savaş suçlusuz faşistler, 55 milyon civarında insanın ölümüne, onbinlerce köy ve şehrin yerle bir edilmesine, sayısız ve geri getirilmesi güç olan bir sürü manevi zarara sebep olmuşlardı.

Uluslararası Mahkeme, savaş suçularını, sulkaast hazırlamak, barışlı sabote etmek, devlet ve özel mülkiyetleri yağma etmek ve 69 adet uluslararası anlaşmayı çiğnemekle, insan vicdanının kabullenmeyeceği örgütleri kumak ve bu doğrultuda "teori" ve "ideoloji" üretmekle itham etti.

Faşizmin, insanlık düşmanı olduğu bütün belirtileriyle- ırkçı, insan vicdanının kabul etmediği ideolojisiyle, saldırgan doktrinleri ve talancı uygulamalarıyla- bir kez daha ispatlandı. Mahkeme, milyonlarca insanı silip süpüren ve "uluslararası egemenliği" eline geçirmek için Hitlerizmin planlarını yürüten Alman millitarizmini de yargıladı.

Nürnberg Mahkemesi, "saldırganlığı" kanun prensibine hahne sokmayı ve saldırgan savaşları çıkarmayı uluslararası alanda en ağır suç olarak ilan etti; uluslararası hukukun gelişmesini de etkileyen önemli ve olumlu kararlar kabul etti.

Bugün en gerici emperyalist çevreler ve en başta ABD

emperyalizmi, savaş ve savaş sonrası gerçekleri çarpıtmaya gayret ederek, silahlanma yarışını hızlandırıyor, üstünlüğü eline geçirmeye çalışıyor; sosyalist topluluğun diğer sosyalist gelişme yolundaki ülkeleri desteklemelerine karşı çıkıyor; "Yıldızlar Savaşı" programından vazgeçmeyip bu silahlar "savunma" silahıdır safatasında direnıyor. Nürnberg Mahkemesi, barışsever insanlığı uyanık olmaya, insanların, faşizmi ülkelerine getirmemelerine yönelik bir çağrıdır. Bu mahkemenin kararları, kendi maceracı planlarından vazgeçmeyen anti- insanlık politikalarını sürdüren herkese bir uyarı niteliğindedir.

Nürnberg Mahkemesi'nin kuruluşunun 40. yılında Kenan Evren faşizmi bu uyarıyı hiçe saymakta, Kürdistanı ve Türkiye'yi halklarımıza zindan etmeye, halklarımızın komünist, devrimci, yurtsever güçlerine karşı imha politikasını sürdürmeye, diğer parçalardaki halkımıza gözdağı vermeye, Bulgaristan ve diğer komşu ülkelere karşı sovenizmi ve millitarizmi şahlandırmaya, cezaevlerindeki devrimci, ilerici ve yurtseverleri öldürmeye, cezalandırmaya, "af" istemlerini tehditlerle bastırmaya, zam-zulüm politikasıyla halklarımızı açlığa mahkum etmeye, YHK ile işçi ve emekçilerimizi soymaya, YÖK uygulamalarıyla ilerici öğretim üyelerini dizginlemeye, öğrenci gençlerimizi zehirlemeye, tarihi eserleri tahribe ve isimleri değiştirmeye devam etmektedir.

Halklarımıza karşı cürüm işleyenlerin suçu ağır olmalıdır. Halklarımız yeni Hitlercileri, Hitlercilerin yargılanmasını aramıyacak bir şekilde yargılayacaktır. Bu cezalandırmaıyı çabuklaştırmak bütün anti-faşist güçlerin birliğine ve savaşımına bağlıdır.

M.SERDAR

Sol Birlik'in Zirvesi Yapıldı

Altı parti tarafından yayınlanan çağırının tam metnini aşağıda yayınlıyoruz:

Bugün insanlık ağır bir tehdit altındadır. Reagan yönetiminin tırmandırdığı uluslararası gerginliğe, yarattığı soğuk savaş atmosferine ve nükleer savaş tehlikesine karşı Sovyetler Birliği'nin izlediği yapıcı politika, getirdiği somut öneriler ve gösterdiği içtenlikli gayretler, uluslararası ilişkilerin normale döndürülmesi sürecinde büyük değer taşıyor. 18-19 Kasım 1985 günlerinde Cenevre'de yapılacak SSCB-ABD zirve toplantısı bu süreçte önemli bir kilometre taşı olabilir. Sovyetler Birliği yönetimi bu toplantının en yararlı bir şekilde değerlendirilmesi, toplantıda yumuşama doğrultusunda somut ve kalıcı adımların atılması için azami çabayı sarfediyor. Stratejik atom silahlarının karşılıklı olarak yarı yarıya azatılması önerisi, Sovyetler Birliği'nin barışçı politikasının somut ve içtenlikli bir öze sahip olduğunu bir kere daha gösterdi ve bütün dünya halkları tarafından hareketle onaylandı.

Sovyetler Birliği'nin ve diğer barış güçlerinin politikasında uzayın silahlandırılmasının engellenmesi birinci önem taşıyor. Her akılı başında kişi ABD silah tekellerinin dayattığı ve Washington'un yürüttüğü koyduğu "Yıldız Savaşları" programını, dünyayı topyekün yok olmaya götürecektir nükleer silahlanma yarışında akıllı olmaz bir çılgınlık olarak değerlendirdiyor. ABD'nin NATO'lu müttefikleri, nükleer silahlanma tırmanmasına en büyük desteği gösteren Thatcher, Kohl vb. gericiler bile "Yıldız Savaşları" programına katılma konusunda ikircikli davranmak zorunda kalıyorlar.

ABD emperyalizminin saldırgan tutumuna, Pentagon'un olanca savaş çılgınlığına rağmen bütün dünyada ağır basan barışçı eğilimdir, halkların barışa olan ihtiyacıdır. Nükleer bir savaşın galibi olamayacağını, böyle bir savaşın insanlığı sonu demek olduğunu herkes bilmekte-

Baştarafı s. 1'de dir. Bu nedenle günümüzde kalıcı bir dünya barışının sağlanması, yaşamsal önem taşıyor.

Türkiye'nin de içinde yer aldığı Ortadoğu, dünya barışı açısından son derece kiritik olma konumunu sürdürüyor. ABD emperyalizmi, hem bölgedeki petrol kaynaklarını kontrol altında tutmak için, ama asıl büyük potansiyel taşıyan ulusal kurtuluş mücadelelerini, ilerici hareketleri bastırarak, Filistin halkının direnişini kırmak amacıyla devamlı savaş kundakçılığı yapıyor. ABD'nin kışkırtmalarıyla başlayan ve süregelen İran-İrak savaşı, bölgede barışın önündeki başta gelen engellerden birisi olarak duruyor. Bu savaş, Kürdistan'ın bu devletlerdeki parçalarında verilen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri açısından son derece olumsuz, yıpratıcı bir rol oynuyor.

ABD emperyalizmi, İsrail'in ve gerici Arap yönetimlerinin yanısıra, bölgedeki politikasında Türkiye'ye önemli rol veriyor. İşbirliğindeki Amerikancı Evren-Özal diktatörlüğü, Washington'un bölgedeki saldırgan politikasının yürütülmesinde büyük kolaylık sağlıyor. Nixson, İran'ın Sahlik dönemindeki yerli Türkiye'nin yükümlenmesini önerirken Be-yaz Saray'ın Türkiye'ye biçtiği rolü dile getiriyor.

ABD'nin dış politikasında Türkiye'ye verilen yer Reagan yönetiminin Ortadoğu'daki saldırgan emelleriyle sınırlandırılmamış. ABD, Türkiye'yi soğuk savaş politikasını tırmandırılmasında ve Sovyetler Birliği'ne saldırı planının geliştirilmesinde önemli bir köprübaşı olarak kullanıyor. Türkiye'nin ABD'ye bağımlılığının somut belgesi olan Savunma İşbirliği Anlaşması'nın yenilenmesi öncesinde, Türkiye'deki F-16 uçaklarının nükleer başlıklı füzelerle donatılmasını gündeme getirmesinin nedeni budur. Be-yaz Saray bütün taleplerini kolayca dayatabilmektedir. Çünkü Ankara'daki diktatörlük koyu Amerikancıdır.

Son politik gelişmeler rejimin

bunalımının derinleştiğini ve diktatörlüğün yalıtılma sürecinin daha da hızlandığını gösteriyor. ABD emperyalizminin ve IMF'nin dayattığı ekonomik politikanın iflasi, bütün yıkıcı sonuçlarıyla birlikte açıkça ortaya çıktı. İşsizlik, hayat pahalılığı, işçi ve emekçi halk yığınlarının yaşamını dayanılmaz bir yoksulluğa içine sokuyor. Orta katmanlar arasındaki iflaslar sürekli yükselen bir çizgi izliyor. Ürünün ve emeğinin karşılığını alamayan köylüler ağır bir yıkıma sürüklüyor. Bir avuç tekelci parabaşasının çıkarına sürdürülen bu ekonomik politikaya bir kısım sermaye çevreleri dahı tepki gösteriyorlar.

Kürdistan'daki durum her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Faşist diktatörlük "teröristlerle mücadele" bahanesi altında onlarca masum insanı katliyor, Kürdistan'da bir uçtan bir uca, hiç bir kural tanımayan vahşi bir terör estiriliyor. Bu nedende de halk hem korku, hem de öfke ve nefret içinde, silahlı eylemlerle hiçbir alakası olmayan köylüler, yığınlar halinde ya göç etmek, ya da dağlara sığınmak zorunda kalıyorlar. Sıkıyönetimin İstanbul'dan kaldırılması olasılığının ortaya çıkmasından sonra sıkıyönetimin devam ettirildiği illerin tümüyle Kürdistan'da yer alıyormaları, rejimin ırkçı ve şoven yüzünü bir kere daha açığa çıkardı.

Gerek Kürt halkı üzerindeki terörün yoğun bir şekilde sürdürülmesi, gerekse sol güçlerin, demokratik haklar için mücadele veren yığınların sindirilmesi, yurtdışındaki muhalefetin bastırılması amacıyla oluşturulan "Terörle Mücadele Örgütü", Evren-Özal kliğinin halklarımızın en masum taleplerini zorbalıkla ve kanla bastırmakta kararlı olduğunu çarpıcı bir şekilde açığa çıkarıyor.

Toplumu bunalıtan afetlerden başlıcası olan işsizlik yığınların belini küüyor. İşçilerin ekonomik mücadelesindeki canlanma, sendikalarda rejime karşı tepkilerin artması ve sendikal haklar için taleplerin yükselmesiyle birlikte illeri nitelikteki işçilerin topluca işten çıkarılmaları işsizlik afetini daha dayanılmaz hale

getiriyor. Burjuvazi işçi sınıfının en ufak kıpırdamalarından dahi, nasıl korktuğunu, ona karşı nasıl acımasız olduğunu orataya koyuyor.

Cuntanın demokrasiye dönüş manevrası bütünüyle iflas etmiştir. Evren'in emriyle kurulan partiler kısa sürede dağılma sürecine girdiler, sözde parlamentonun lıplığı iyice pazara çıktı.

Bu hızlı politik gelişmeler işçi ve emekçi yığınlarda rejime karşı artan hoşnutsuzluğun burjuva muhalefetin diktatörlüğe karşı artan tepkilerinin ve tüm demokratik güçlerinin verdiği mücadelenin sonucudur. Yığınlarda diktatörlüğün zorbalığına karşı direnme ve yığın eylemlerinde canlanma belirtileri daha açık ortaya çıkıyor. Demokrasi güçleri, bu tehlikeli gıdışı durdurmak, demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak için daha kararlı bir biçimde seslerini yükseltiyorlar. Aydınlarımız demokratik hak ve özgürlükleri savunuyorlar, Aydınlar Davası mahkemesini faşizmin yargılandığı bir kürsüye dönüştürüyorlar. Bugün daha geniş güçler Anayasanın değiştirilmesini, demokratik hak ve özgürlüklerin yeniden kazanılmasını, politik tutukluları kapsayacak bir affın çıkarılmasını, idam ve işkencelelere son verilmesini, İMF'nin dayattığı ekonomik politikaların terkedilmesini ve ABD emperyalizmine kölece bağlılığa son verilmesini savunuyorlar. Bunları gerçekleştirmenin, bugünkü diktatörlüğe son vermeye ve demokratik bir rejimin kurulmasına bağlı olduğu, bunun zorunluluğu daha açık görülüyor.

Politik mahkum ve tutukluların salıverilmesini kapsayan genel af, halklarımızın en yakıcı taleplerinden biri olarak gündemdeki yerini koruyor: Özal, Evren'in verdiği gözdağlarını bahane ederek genel afftan yan çizmenin yollarını arıyor. Ancak bu konu yığınların talebi olarak topluma malolmuştur ve onların kararlı tutumu genel affın gerçekleşmesinin başlıca güvencesi olacaktır.

Son politik gelişmeler sol güçlerin omuzundaki tarihsel sorumluluğu daha da artırıyor. Yaşanılan süreci vakit yitirmeksizin etkilemek, demokratik hak ve

özgürlükler için mücadelede yığınları aktif bir şekilde yönlendirmek, işçi ve emekçi kitlelerin önüne, onların en temel istemlerini kararlılıkla savunan birleşik bir etkin politik güç olarak çıkmak zorunludur. Bu olanaklıdır, çünkü sol güçler ilk günden itibaren işçi ve emekçi halkın demokratik kazanımlarını, onun en temel yaşamsal istemlerini tüm baskı ve zorluğa karşı kararlılıkla savundu. Şimdi çok daha geniş güçler onların iteri sürdüğü istemlere sahip çıkıyor, bugünkü rejimin değişmesi gerektiğini söylüyor. Faşizme karşı bu güçleri birleştirmek, yığınların kendi istemleri temelinde aktif politik mücadeleye çekilmelerini sağlamak ve yığın hareketlerinin önünü açmak olanaklıdır.

Bunun için sol güçlerin birliği yaşamsal önem taşıyor. Sol Birlik Kürt ve Türk halklarının, tüm demokrasi güçlerinin en ivedi istemlerini hayata geçirmek ve faşist diktatörlük rejimine son vermek amacıyla;

— İdamların ve işkencenin durdurulması, yeni tutuklamalara son verilmesi,

— Siyasal tutukluları kapsayan genel affın bir an önce çıkarılması,

— Kürt halkı üzerindeki baskıların kaldırılması, Kürt halkının ulusal demokratik haklarının ta-

binması,

— "Terörle Mücadele Örgütü" vb. kuruluşların dağıtılması,

— Korkunç boyutlara varan işten çıkarmaların durdurulması, işsizliği ve pahalılığı önleyecek tedbirlerin alınması, dış borç ödemelerinin durdurulması,

— Tüm çalışanlar için grevli, toplu sözleşmeli sendikali hakların eksiksiz elde edilmesi,

— Barıştan, yumuşamadan, silahsızlanmadan yana bir dış politika izlenmesi, Savunma İşbirliği Anlaşması, Mutabakat Belgesi ve aynı nitelikteki diğer ikili anlaşmaların iptal edilmesi, için başta sol güçler, işçi sınıfı ve emekçi halklarımız olmak üzere tüm demokrasi güçlerini ortak mücadeleye çağırıyor.

Sol Birlik bu güçlerle tek tek veya kalıcı eylem birliklerine hazırdır. Sol Birlik yukarıdaki taleplerin hayata geçirilmesi, demokratik hak ve özgürlükler uğruna yürütülen mücadelenin güçlendirilmesi için üstüne düşen sorumluluğu yerine getirecek, bu amaçla diğer sol ve demokratik güçlerle kalıcı bir eylem birliğinin oluşturulması doğrultusunda olanca çabayı harcayacaktır.

SOL BİRLİK
(PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP)

PSKT Genel Sekreteri'nin Mustafa Yoldaşın Katledilmesi Dolayısıyla Partimiz Merkez Komitesi'ne Gönderdiği Dayanışma Mesajı

KÜRDİSTAN ÖNCÜ İŞÇİ PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli yoldaşlar,

2 Kasım günü Stockholm'de düzenlenen partinizin 10. kuruluş yıldönümü toplantısı sırasında Cetin Güngör adlı yurtseverin bir PKK'li katil tarafından katledilmesi ve böylece toplantınızın provake edilmesi, yine bundan iki gün kadar sonra Danimarka'da partinizin değerli elemanlarından Mustafa Tangüner'in yine PKK'li oldukları sanılan katiller tarafından katledilmesi biz Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partililer arasında derin üzüntü yaratmıştır.

Yurtsever ve devrimci kişilere ve örgütlere karşı işlenen bu tür saldırıların ancak düşmana hizmet ettiği, onu sevindirdiği açıktır. Bildiğiniz gibi, partimiz, başından beri bu tür yöntemlere karşı olmuş ve mücadele etmiştir. Bundan böyle de tutumumuz bu olacaktır.

Bu nedenle sizlere başsağlığı diler, üzüntünüzü paylaşıyor, kendim ve tüm yoldaşlarım adına partimizin dayanışma dilekelerini iletirim.

30 Kasım 1985
PSKT Genel Sekreteri
Kemal BURKAY

TKSP VE SİYASAL BİRLİK

M. CIWAN

TKSP, yakın geçmişte topladığı 2. Kongre'sinde bir dizi güncel soruna ilişkin olduğu gibi, Kürdistan'da sosyalist siyasal "birlik" konusuna ilişkin görüşlerini de ortaya koydu. TKSP'nin siyasal birlik sorununda, kendi içinde ve diğer parti ve örgütlerle görüşmeler esnasında tutum belirlemesi aslında yeni bir olay değil. Son iki yıl içinde başta partimiz olmak üzere diğer Kürdistanlı kimi parti ve örgütlerle, siyasal birlik konusunda bir dizi görüşmelere katıldı. Hatta birlik yapılabilecek güçler açısından bugünkü tutumundan çok farklı olmakla birlikte, 1.Kongre'sinde bile soruna ilişkin tartışmaları gündeme getirdiği ve kimi perspektifler çizdiği belli düzeylerde biliniyor. Ancak bütün bunlar kamuoyuna yansıtılmadığı hatta çoğu kez birlik görüşmelerinde kendisiyle oturan parti ve örgütlerle bile saklı tutulduğu için, hem Kürdistan'ın hem de Türkiye'nin devrimci kamuoyu bunlardan habersizdir. TKSP'nin siyasal birlik anlayışı ve gerçek tutumu ilk kez "2.Kongre Belgeleri" yle yazılı olarak kamuoyuna yansıyor. 1984 yılında, TKSP yle birkaç birlik görüşmesi yaptığı halde, partimiz bile O'nun sosyalist siyasal birliğe olan yaklaşımından ve "birlik" ten kastının ne olduğundan, gerçek boyutlarıyla ilk kez haberdar oluyor. Bu bakımdan, TKSP'nin siyasal birlik anlayışını ele alıp değerlendirme gereği ortaya çıkıyor.

Bu yazımızda bunu yapmaya çalışacağız.

Bizi TKSP'yle siyasal birlik tartışmasına götüren başka bir neden de, O'nun "2.Kongre Belgeleri"nde, partimizle yapılan birlik görüşmeleri sürecini, kamuoyuna doğru bir biçimde yansıtması ve sanki aramızda siyasal birlik görüşmeleri hala sürüyormuş gibi bir imaj yarat-

masıdır.

TKSP İLE BİRLİK GÖRÜŞMELERİ

TKSP "2.Kongre Belgeleri"nde TKSP Merkez Komitesi'nin Eylül 1983 toplantısında alındığı belirtilen bir karardan (Kararın içeriğini biraz ileride tartışacağız) yaptığı bir alıntıdan sonra şöyle deniyor:

"Bu karara uygun olarak PPKK ile üst düzeyde kişiler kişinin katıldığı birkaç toplantı yapıldı ve iki örgüt arasındaki temel önemde ideolojik görüş ayrılıkları tartışıldı. Ancak bu toplantılarda bir gelişme sağlanmadı. Daha sonra görüş alışverişinin yazılı metinler üzerinde sürdürülmesi uygun bulundu ve biz kendilerine bir yoldaşımızın Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı üzerine hazırladığı bir incelemeyi iletтік ... PPKK bize bu konuda henüz yazılı bir metin iletmiş değil." (TKSP 2.Kongre Belgeleri s.92)

Birincisi, Eylül 1983'te alındığı söylenen yazılı kararın içerisinden, ve "birlik" meselesine getirdiği anlayıştan partimiz ilk kez bu belgeler aracılığıyla haberdar oluyor. TKSP'yle birlik görüşmelerimiz başladığına bize, "MK'lerinin PPKK'yle birlik görüşmelerini başlatmayı resmen karara bağladığı" mahiyetinde açıklamalarda bulunuldu ama dile getirilen gerekçelerin sözkonusu edilen kararın içeriğiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Daha sonra kararın içeriğini tartıştığımızda da görüleceği gibi aslında yazılı karar ne Kürdistan'da sosyalist hareketin tek bir parti çatısı altında bütünleşemediği gerçeğini kabul ediyor ne de bu çerçevede bir birleşme anlayışı ortaya koyuyor. Böyle bir anlayışla görüşmelere oturma mümkün olmadığı herkes bilebileceği gibi, sözkonusu anlayış sahiplerinin "bizim sosyalist siyasal birlik diye

bir sorunumuz vardır" deyip görüşmelere katılmaları da abesle iştigal olur. Bu nedenle yapılan görüşmelerin "Bu karara uygun olarak" gerçekleştiğini söylemek hiç de doğru bir tutum olmasa gerek.

İkincisi "üst düzeyde kişiler kişinin katıldığı bir kaç toplantı yapıldı" ama "iki örgüt arasındaki temel önemde ideolojik görüş ayrılıkları"nın tümü tartışılmadı. Başlangıçta, birinci derecede önemli temel görüş ayrılıkları saptanarak görüşmelerin ortak gündemi haline getirildi. Bunlar üç ana başlık halinde belirtildi:

1- Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı.

2- Bağımsızlık ve federasyon sorunu.

3- Kürdistan devrimci hareketinin (özellikle de sosyalist hareketinin) geçmişten günümüze kadar izlediği yol.

İlk iki nokta, örgütlerimiz arasında kamuoyunca da yakından bilinen görüş ayrılıklarıydı, TKSP'nin önerisi olarak geldi. Üçüncü nokta partimiz tarafından gündeme getirildi ve biz, "siyasal birliği gerçekleştirebilmek için Kürdistan devrimci hareketinin özellikle de sosyalist hareketinin geçmişten günümüze kadar izlediği yol ve bugünkü durumu üzerinde ortak bir görüşe ulaşmamız gerektiğini bu nedenle görüşmelerde bu sorunu da temel önemde bir madde olarak gündüğümüzü" söyledik.

Toplantılar bu üçlü gündeme başladı. Yapılan birkaç toplantıda ancak sadece Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı üzerinde sözlü düzeyde tartışmalar oldu. Tartışmalarda belirtilen konuda her iki partinin de kendi eski görüşlerinde ısrar ettiği görüldü. Bunun üzerine, ortak bir komisyon kurularak bu konunun yeniden araştırılması ve tartışmanın araştırmanın sonucuna göre sonuçlandırılması kararlaştırıldı. Bu toplantılar 1984 yılı kış ve ilkbahar aylarında yapıldı. Araştırma komisyonunun (her iki partinin de yapacakları kimi zorunlu görevler nedeniyle) 1984 Eylül ayında çalışmalarına başlaması konusunda görüş birliği ne vardı ve toplantılara ara verildi. Ancak ara verme kararını-

dan çok kısa bir süre sonra TKSP'den yeni bir toplantı önerisi geldi ve yeni bir görüşme oldu. Görüşmelerde TKSP "her ne kadar ortak bir komisyon kararı alınmış ve bu komisyonun sonbaharda görevle başlamasını kararlaştırmışsak da yaptığımız ortak toplantıların sonucunu değerlendiren partimiz, her iki tarafın da eski görüşlerinde ısrar ettikleri ve bu durumda sorunun komisyonun araştırmalarıyla da çözümlenemeyeceği kanaatine varmıştır. Bu nedenle siyasal birlik görüşmelerinin kesilmesinin daha doğru olacağı inancındayız.. vs." mahiyetinde kimi açıklamalarda görüşmelerin kesilmesi önerisini getirdi.

Yaptığımız görüşmeler ve bu süreçte TKSP'nin yayın aracılığıyla takındığı iklimi tutumlar arasında partimizde de "TKSP ile birlik görüşmelerinin olumlu bir biçimde sonuçlanamayacağı" yönünde güçlü kanılar oluşturulmuştu. Aynı toplantıda biz de beliren kanılarımızı dile getirdik. Hatta " bir yandan iki parti siyasal birlik görüşmeleri sürdürürken diğer yandan, siz kendi yayınlarınızda bırakalım bu konuda partileri ve kamuoyunu olumlu yönde etkileyecek mahiyette görüşler belirlemeyi, tam tersine sanki böylesi bir sorununuz yokmuş gibi bir tutum içinde-siniz. Bu da en azından sizin parti olarak böyle bir girişime hazır olmadığınızı gösterir. Böyle olunca da ele aldığımız konularda görüşbirliği sağlasak bile birliğin pratik adımlarını atmamak zordur" mahiyetindeki düşüncelerimizi kendilerine ilettilik ve "biz de böylesi bir durumda siyasal birlik görüşmelerinin kesilmesinden yanayız" dedik. Bu toplantıda varılan ortak kararlar partimizle TKSP arasındaki siyasal birlik görüşmeleri kesildi.

Ancak bu toplantıdan gene çok kısa bir süre sonra TKSP bu sefer bizimle yeni bir görüşme yaparak şu öneriyi getirdi: "Galiba biz bu çalışmalarını çok erken kestik, hiç olmazsa görüş ayrılıklarına ilişkin noktalarda birbirimize yazılı görüşmelerimizi iletirebiliriz. Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısına ilişkin bir arkadaşımızın yaptığı bir çalışma var, gerçi henüz müsvedredir onu size vermek istiyoruz".

TKSP'nin bize verdiği metin, daktilyoyla yazılmış üzerinde bir sürü el yazma karalamalar, ekleme, çıkarmalar yapılmış gerçek bir müsvedreydi.

TKSP'nin bu yeni girişimi karşısında, partimizin tutumunu "böylesine kısa aralıklarla birbirine zıt tutumlar takınmanın ciddi bir olumsuzluk olduğunu ve sizin siyasal birlik sorununa ciddi yaklaşmadığınız konusunda kanılarımızı pekiştirdiğini, artık siyasal birlik için yeniden somut adımlar için girmekten yana olmadığımızı ama verdiğiniz metni değerlendirerek görüşlerimizi belirteceğimizi" ilettilik. TKSP'nin müsvedde metni bugüne kadar son biçimiyle elimize ulaşmadığı ya da kitap olarak çıkmadığı için biz de ne kendilerine ne de kamuoyuna bu konudaki görüşlerimizi sunmadık. Kaldı ki bir müsvedde hakkında görüş belirtmek doğru da olmaz, işlevini de görmez.

Diğer yandan "Belgeler" in belirttiğinin aksine ne biz metni alırken geçmişte başlayıp kesilen görüşmelerin devamı olarak ona cevap yazacağımızı söyledik ne de biz cevap vermediğimiz için görüşmeler sonuçlanmamış durumdadır. Aslında TKSP ile siyasal birlik görüşmelerimiz "metin alışverişi"nden önce kesilmiştir. Siyasal partilerin salt "metin alışverişi" siyasal birlik görüşmelerin bir devamı gibi ele alınamaz. Partiler kamuoyuna açık yayınlarda birbirlerinin yazılı görüşlerini eleştirebilecekleri gibi karşılıklı metin alışverişiyle de görüş ayrılıklarını tartışabilirler. TKSP'nin bize verdiği metin de böylesi bir çerçevede ele alınabilir. Kamuoyunda ya da parti içi saflarda buna başka bir imaj vermeye çalışmak doğru olmaz.

HAYALİ TABLOLAR ÜZERİNE GERÇEKÇİ POLİTİKALAR İNŞA EDİLEMEZ

TKSP'nin mücadele tarihi gözden geçirildiğinde görülür ki, onun politikası ülkenin somut gerçeklerinin ortaya çıkardığı veriler üzerinde inşa olmaktan çok, peşinen kararlaştırılmış kimi politik perspektiflerin altına subjektif değerlendirmelerin ürü-

nü olan bazı hayali verilerin döşenmesi biçiminde ortaya çıkar. "Siyasal birlik" konusunda da guya politika oluşturulurken aynı çarpık yöntemle başvurmuşur. Önce, besbelli TKSP'nin çıkmazlarla yüzyüze sektör politikasına payanda yapma anlayışıyla tatlık bir sorun olarak, siyasal birlik konusunda bir anlayış saptanmış, daha sonra da bu anlayışa uydurulabilecek ona temel olabilecek hayali tablolar çizilmiştir. Örneğin 1983 Eylül toplantısında "PPKK ile siyasal birlik görüşmelerinin başlatılmasını uygun buldu"ğunda bu "uygun" luğa guya malzeme olabilecek hayali veriler gerekçe edilmiştir; TKSP'ye göre "Örneğin Devrimci Demokratlar'daki dalgalanma ve ayrılmalar sonucunda, bugün PPKK adıyla ortaya çıkan kanat uluslararası sosyalist hareketin değerlendirilmesinde ve diğer bir dizi sorunda bize oldukça yaşanmıştır." Açıktır ki bu cümlede çizilen tablo başından sonuna gerçeklerle çelişen, tamamıyla uyduruk bir tablodur. Bırakalım "dalgalanma ve ayrılmalar sonucu ortaya çıkan kanat" iddialarını, PPKK'nin uluslararası sosyalist hareketin değerlendirilmesinde ve bir dizi diğer sorunlarda TKSP'ye yansıttığına ilişkin somut veriler nerede? PPKK'nin uluslararası komünist hareketin değerlendirilmesinde, Kongre öncesinde ve 12 Eylül öncesinde de bugünkü görüşleri savunduğunu ve TKSP'ye bir "yaklaşma" olayının sözkonusu olmadığını dost düşman herkes bilir. Böyle olduğu halde TKSP kafasını kuma gömerek bir "yaklaşma"dan söz edebilecek kadar gülünçleşebilmektedir.

Esasında TKSP, uluslararası konularda "orta yolculuk"tan bugünkü konumlara gelmiştir. TKSP'nin kuruluşundan sonra yayına başladığı bilinen Özgürlük Yolu dergisinin 1. sayısında anti-Sovyetizm ve Maoculuk kokan "SSCB'nin 'detant politikası' ve 'kapitalist olmayan barışçı geçiş' öğretileriyle birlikte, yine Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti arasında dünya sosyalist stratejisi ve sosyalist dünyanın önderliği konusunda sert, saldırgan ve düşmanca ideolojik

ve politik çatışmalar dünya işçi sınıfı hareketinde çok önemli ayrımlıklar yaratmıştır" şeklinde bir belirleme yapılıyor. Yani, uluslararası konularda TKSP'nin kuruluşundan hemen sonraki görüşleri bunları. TKSP'ilerden soruyoruz; yıllarca yayınlamadığınız ilk parti programınızın uluslararası konularla ilgili bölümü neydi? çok sonraları yayınladığınız "TKSP-Program ve Görüşler" bürosüründe uluslararası konularla ilgili bölümden neden hiç bir alıntı yoktu? Özgürlük Yolu dergisinin 1. sayısında yer alan yukarıdaki görüşlerinize acaba ilk parti programınızda nasıl formüle edilmişti? Açık ki, ilk programınızın uluslararası konularla ilişkin neyi içerip içermediğini bir tarafa koysak bile, Özgürlük Yolu'nun 1. sayısı ile sonradan savunduğunuz görüşler karşılaştırıldığında uluslararası konularda nerden nereye geldiğinizin apaçık görülmektedir. Elbette bu, bir gelişmedir ve bizi sevindirir. Ancak TKSP'nin tüm bu çelişkilerini bir tarafa itip uluslararası konularda partimizin TKSP'ye yakınlığını öne sürmesi büyük bir çarpıtmadır.

Öte yandan, 1982'e kadar, faşist diktatörlüğün ancak demokratik halk iktidarı ile yıkılabileceğini savunup (Bak. TKSP, AR ve KUK'un o dönem dağıttıkları ortak bildiri, Riya Azadi'nin 1. ve 4. sayıları) Hekvarki görüşmeleri döneminde hazırlanan program tasaklarında ve Sol Birlik'in Demokratik Güçbirliği Platformunda faşizme karşı anti-faşist bir demokratik iktidarı kabul eden de yine TKSP'dir. TKSP'nin dünden bugüne değiştirip akabinde "ta kuruluştan beri hep doğruları savunduk" dediği çok örnek var ama, yazımızın kapsamı sınırlı olduğu için değinmiyoruz.

"Diğer bir dizi sorun"dan TKSP'nin hangi sorunları kastettiğini bilmiyoruz ama, hiç bir sorunda partimizin 2. Kongre'sinden sonra TKSP'ye yaklaştığı söylenemez. Partimizin temel ideolojik politik hattında Kürdistan'ın kurtuluşuna ilişkin strateji ve temel taktiklerinde dünden bugüne TKSP'nin anladığı türden bir değişiklik olmadı. Partimiz, dün savunduğu temel

görüşleri bugün de savunuyor. Diğer yandan, ülkemizde koşulların değişmesiyle, faşist diktatörlüğün işbaşına gelmesiyle, başka iç ve dış gelişmelerle, partimizin taktiklerinde de değişiklikler ve örgütsel konularda Leninci anlayış temelinde yenileşmeler oldu. Bu da bizim geçmişten beri izlediğimiz bilimsel sosyalist politikanın doğal bir sonucudur. Elbette, partimiz 2. Kongre'sinde, TKSP'nin yöntem edindiği hata ve yanlışları inkar ve gizleme yoluna gitmediği gibi, bunlara kılıf uydurmanın binbir türlü gerekçesini de bulma yoluna gitmedi; geçmiş mücadelesinin yanlış ve eksiklerini değerlendirdi, bunları giderme yolunda yeni kararlar aldı. Bu nedenle de, partimizin 2. Kongresinde ortaya çıkan sonuçlar, PPKK'nin bilimsel sosyalizm üzerine inşa edilmiş olan politik perspektiflerinin daha da netleşmesi ve olgunlaşmasıdır, yoksa TKSP'ye bir yaklaşımdan bahsedilemez. Aksine, eğer partimizdeki gelişme, yenileşme ve olgunlaşmaya bağlı olarak bizimle TKSP arasında ki mesafe ölçülürse bütün bunlar, bizim birbirimizden sandığımızdan da uzak anlayışlarda olduğumuz gerçeğini netleştirmiştir.

Gerçek böyle olduğu halde TKSP neden söz konusu uyduruk tespitlere iltifat ediyor? O yıllarca, Türkiye Kürdistanı'nda kendil dışındaki varolan tüm siyasal parti ve örgütleri burjuva mihilletçi ve küçük burjuva örgütler olarak suçladı. Sosyalizmi, doğuşundan beri kendil tekelinde saydı. Öte yandan Türkiye çerçevesinde seksiyon tipi bir örgütlenmeyi savunduğu için Kürdistan işçi sınıfı sosyalist hareketinin birliği hiç bir zaman gündeminde yer almadı. Kamuo-yunda açık açık dile getirmeye mukaddem beraber Türkiye sosyalist hareketiyle tek bir parti çatısı altında (seksiyon tipi bir örgütlenmeye) birleşme onun esas hedefi oldu. Bu nedenle de, daha 1983 başlarında bile, Hekvarki görüşmelerinde, bu güçbirliğinin siyasal birliğe katkısı sorunu tartışılırken kendisinin siyasal birliği diye bir sorununu olmadığını, kendil dışında hiç bir parti ya da örgütü sosyalist görmediği-

ni, partisi dışında ancak tek tek komünist (ya da sosyalist) kişilerin olabileceğini, bunların da görevlerinin gelip partiyeye katkı olduğunu dile getirdi.

Ancak aynı yıl boyunca siyasal birlik tartışmalarının Kürdistan sosyalist ve devrimci-demokratik hareketi safalarında yoğunlaştığı bir dönemde aniden dönüş yapan TKSP yazılı düzeyde değil ama sözlü açıklamalar yoluyla kendisine göre de sosyalist hareketin siyasal birliği diye bir problemin olduğunu ve bu alanda üzerine düşeni yapacağını dile getirdi. "TKSP 2. Kongre Belgeleri"yle ortaya çıkıyor ki, 1983 Eylül'ünde toplanan TKSP MK bu ani dönüşün gerekçelerini kendisindeki yeni gelişmelere bağlama cesaretini gösteremeyince, sanki kendil dışıyda yeni gelişmeler olmuş ve bu yeni gelişmeler karşısında böyleli bu tutuma varmış gibi bir imaj yaratmaya kalkışmıştır. İşte TKSP'nin siyasal birlik konusunda aldığı karara gerekçe ettiği hayali tabloların gerçek nedeni budur. Ama TKSP unutuyor ki hayali veriler, subjektif önyargılar üzerine gerçekçi ve doğru politikalar hiçbir zaman inşa edilemez.

BUGÜN DE TKSP'İN GÜNDEMİNDE BİRLİK YOK

TKSP, 2. Kongreye sunulan MK raporunda "eğer ideolojik sorunlarda ve temel program hedefleri üzerinde birlik sağlanabilirse, şu veya bu Marksist örgütle veya grupla birlik yapılmasından yanayız" deniyor. Ama onun bugünkü sosyalist hareketi değerlendiren görüşlerine baktığımızda TKSP'nin hala ne kendil dışında sosyalist ya da Marksist bir parti veya örgütün varlığını kabul etmeye tahammülü var, ne de pratikte birliği gerçekleştirmeden yana bir tutumu. O "siyasal birlik"lafını ederek bu sözün arkasına gizlenerek, somut birliğe gitme yolunda açık olan bütün kapıları kapayan görüşler öne sürüyor. Tüm somut birlik adımlarını dışlatıyor. Bir kez TKSP'ye göre bugün Türkiye Kürdistanı'nda "Marksist örgüt ya da gruplar" yok. "Sosyalist görüşler ki-

mi yurtsever örgütleri daha derinden etkileyip onlarda saflaşmaya giderek bölünmelere yol açtı ve daha radikal, Marksizme açık gruplar ortaya çıktı." Yani varolanlar, Marksizme açık kimi gruplardır. Açıktr ki (Marksizme açık olsalar bile) Marksist olmayan gruplarla siyasal bir birlik söz konusu olmaz. Böyleleriyle ancak öncelikle onları Marksizm Leninizm konularına çekmek için işbirliği yapılır, karşılıklı görüş alışverişi ve tartışmalara girilir. Politik Rapor'dan iyice anlaşılıyor ki TKSP de "Marksizme açık" dediği "gruplar"a karşı kendisini böyle bir konumda varsayıyor ve okşayıcı bulunduğu "siyasal birlik" sloganıyla onlara yanışarak kendi konumuna çekme taktiğine başvuruyor. Zaten PPKK, yani partimizle "siyasal birlik görüşmelerinin başlatılmasını uygun" bulurken de meğrese şöyle bir sonuca varmış: "Bu kesimle aramızda hala, başta Kürdistan'ın toplumsal yapı tahlihi olmak üzere önemli görüş ayrılıkları var. Ama biz bu görüş ayrılıklarının tartışılmasında yarar görüyoruz. Karşılıklı görüş alışverişi ve tartışmalar, bize göre, bu kesimin geçmişten miras aldığı ve hala terketmediği bazı yanlış görüşleri aşmasına yardımcı olabilir..." TKSP'ye göre görüş alışverişi ve tartışmalardan sonra kendisinin de kimi görüşleri terk edebileceği varsayımı yok. O daha peşinen kendisini İnkaya kapatarak siyasal birlik adımları doğrultusunda yapılacak tartışma ve görüş alışverişine gitmeyi kararlaştırıyor. Eğer öyleyse, siyasal birlik kararının sadece lafta alındığı ve tartışmaların görüş alışverişi açısından hiç bir anlam ifade etmediği açık değil mi! Çünkü siyasal birlik kararı ancak, aralarında tartışmalar sonucu her iki tarafın da İnkaya olabileceği düzeyde görüş ayrılıkları kalmış olan parti ya da örgütler arasında olabilir. Oysa TKSP'nin "birlik" anlayışı böyle değil. Eğer PPKK'yi kendi doğru saydığı görüşlerine kazandırabilirse, bu gelişme (!) "bilimsel sosyalizme inanan kadroların tek bir örgütün çatısı altında toplanması için koşulları elverişli hale getirebilir." Dikkat edilirse bu durumda bile TKSP

birliğin somut pratik sürecinin nasıl olabileceğine ilişkin tespitlerden özellikle kaçınıyor ve muğlak olan "kadroların bir örgüt çatısı altında birleştirilmesi" türünden formülasyonlara başvuruyor. Çünkü, TKSP siyasal birlik görüşmeleri kararı almasına rağmen "birliğin pratikte nasıl gerçekleşebileceği" henüz gündemine gelmemiştir.

Bütün bunlar gösteriyor ki, aslında TKSP'nin gündeminde ne "siyasal birlik" diye bir sorun var, ne o böyle bir birliğe inanıyor ne de böylesi bir birliğe üzerine düşecek sorumlulukları yerine getirebilecek olgunlukta- rı. Buna rağmen "siyasal birlik" lafı etmesinin esas nedeni, bugün ciddi bir sorun olarak Kürdistan sosyalist hareketinin önünde duran ve halkımızın derin özlemi haline gelen bu istemi, kendi dar

grupcu, bencil ve sektör örgütsel anlayışına ve giderek kitlelerin derin tepkisini çeken sakat politikasına kılıf yapmak, sözkonusu örgütsel anlayış ve politikayı yürütmeye taktik olarak kullanmaktır.

Oysa yaldızlı ama soyut laflarla insanları, halk kitlelerini oyalayabilmenin zamanı çoktan geçti. Dönem bizden somut koşullar üzerine inşa edilmiş açık, net ve gerçekçi politikalar, hem Kürdistan sosyalist hareketinin hem de ulusal demokratik hareketinin gerçek ihtiyaçlarına cevap verebilecek doğru ve sağlıklı perspektifler istiyor. Görev bunları yerine getirebilecek bilimsel tutarlılığı, cesareti ve açık tutumu gösterebilmektir. Yoksa hayali, önyargılı ve İnkarcı temelde oluşan değerlendirmeler üzerinde sırca köşkler yaratmak değil.

10 Aralık 1985 tarihinde Sudan halkıyla dayanışma amacıyla Bahreyn Halk Cephesi, Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi, Eritre Halk Kurtuluş Cephesi, Irak Komünist Partisi, Irak Sosyalist Partisi, Irak Demokratlar Topluluğu, Irak Kürdistanı Demokratik Halk Partisi, Irak Kürdistanı Sosyalist Partisi, Irak Kürdistanı Demokrat Partisi, Kürdistan Öncü İşçi Partisi, Umman Halk Kurtuluş Cephesi, Ürdün Halkçı Mart Komiteleri, Ürdün Komünist Partisi, Suudi Arabistan Arap Sosyalist Emek Partisi, Suudi Arabistan Komünist Partisi, Yurt dışındaki Mısırlı Yurtseverler Topluluğu'nun yayınladıkları ortak bildiriye özetleyerek aşağıda sunuyoruz:

SUDAN HALKIYLA DAYANIŞMA BİLDİRİSİ

6 Nisan'da Numeyri diktatörlüğünü alaşağı ederek zafere ulaşan kardeş Sudan halkı, şimdi de kendi ulusal demokratik partiler ve sendikaları aracılığıyla Numeyri iktidarının artıklarını tasfiye etmek; toplumsal ve ekonomik sorunları aşmak için mücadele ediyor. Sudan'ı emperyalizmin bir üssü haline getirmeye ve Camp-David çizgisine çekmeye çalışan emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi, Suudi Arabistan ve Mısır; yiğit Sudan halkının zorlu mücadeleleri sonucu elde ettiği kazanımları geri alma peşindedir.

Parti ve ulusal kurtuluş hareketlerimiz; ulusal demokratik parti ve hareketler, sendikalar, silahlı birlikler ve diğer toplumsal örgütlerin oluşturduğu "Sudan Halk Topluluğu"nun İlan ettiği Demokrasiyi Koruma

Deklarasyonu'nu destekliyoruz. Bizler, ABD emperyalizminin Sudan halkına karşı savurduğu tehditleri, başvurduğu oyun ve komploları boşa çıkarmak ve Numeyri diktatörlüğünün kalıntılarını temizlemek ve CIA'nın karantık planlarını açığa çıkarmak için verilen mücadeleyi destekliyoruz; Numeyri'nin emperyalizm ve siyonizmle Flaşa Yahudileri için yaptığı ulusal ihanet anlaşmasını şiddetle protesto ediyoruz.

Ulusal kurtuluş hareketlerimiz, Sudan halkının politik ve ekonomik bağımsızlık için verdiği haklı mücadeleyi destekler.

Bildiriyi imzalayan bizler sorunların demokratik, barışçıl ve adil yollarla çözümünden yanaşarak ve Sudan'ın gününde yaşayan halka otonomi, Sudan için demokrasi mücadelesinde Sudan halkını destekliyoruz.

HALKIN DİRENİŞİ İRKÇİ REJİMİ YIKACAK

Bir irkin diğer bir irk üzerinde egemenliğini yasalaştıran ve yıllardır insanlığın bu yüzkarası olgusunu zora dayanarak yasatan Güney Afrika ırkçı rejimi, tüm dünyanın dikkatlerini üzerine çekmiş bulunuyor.

Güney Afrika'nın nüfusu yaklaşık 23 milyondur. Bunun 3,7 milyonu beyaz, 0,5 milyonu Asyalılar ve 2 milyonu da melezlerden oluşmaktadır. Geriye kalan yaklaşık 15 milyonu ise yerli halktan oluşmaktadır. Bugün Güney Afrika 15 milyonluk yerli halk tarafından değil 3,7 milyonluk beyazlar tarafından yönetilmektedir. Yerli halkın tüm demokratik hakları ellerinden alınmış, topraklarına el konulmuş ve ırkçı yasalarla Güney Afrika'da beyazların egemenliği yasalaştırılmıştır. Apartheid denilen bu insanlık dışı yasaya göre, yerli halk örneğin toprak sahibi olamıyor. Yerli bir işçi, ailesini çalıştığı yere götüremiyor, vatandaş sayılmıyor. Ücretleri beyaz işçilerin ücretlerinden çok daha az oluyor. Siyahın beyaza evlenmesi yasak. Yerli halkın sağlık, eğitim vs. gibi sosyal altyapı kurumları, ulaşım ve giriş-çıkışları tamamen beyazlardan ayrı tutuluyor.

Bu insanlık dışı rejime karşı savaşım çok eskilere dayanır. 1900'lerde başlayan anti-sömürgeci savaşım daha sonra toplumsal bir içerik de kazanarak önemli zaferler elde etti.

Güney Afrika'da örgütlü savaşım ANC'nin (Afrika Ulusal Kongresi) 1913 yılında kurulmasıyla başladı. Savaşım 1921 yılında Güney Afrika Komünist Partisi'nin kurulmasıyla daha da güçlendi. Ancak her iki örgüt de yıllardır illegalitededirler. Güney Afrika Komünist Partisi (GAKP) kurulduğundan yaklaşık 30 yıl sonra yasaklandı.

Güney Afrikada işçilerin sendikalaşması son 10 yıl içinde gerçekleşti. Güney Afrika işçi sınıfı kendi gücünü ve apartheid'e karşı olan nefretini sık sık gösterdi. 1946 yılındaki maden

işçilerinin grevi "resmi" olmasa da örgütlü ilk işçi grevidir. 1973 yılında tüm Güney Afrikayı bir grev dalgası sardı. Ocak 1973'te greve giden maden işçilerinden yaklaşık 60 kişi polis tarafından katledildi. 1973 yılı ve 1974 yılının ilk yarısında 75.843 Afrikalı işçi greve gitti. Grevler ANC'nin illegal sendikal örgütü SALTU tarafından yönlendiriliyordu. Bugün G. Afrika işçi sınıfı hareketi daha iler bir aşamdadır. Güney Afrika İşçi Sendikaları Federasyonu POSATU ile yeni kurulması kararlaştırılan Sendikalar Federasyonu UNIT'ın birlikte 400.000 üyeye sahip olacağı bekleniyor. 400.000 üyeli UNIT'ın 1 Aralık 1985'e kadar kurulması bekleniyor.

ANC ve GAKP'nin 26 Haziran 1955 günü, Johannesburg'un dışında küçük bir yerleşim yeri olan Kliptown'da birlikte düzenledikleri mitingde "Güneye Afrika özgürlük Deklarasyonu" okundu. Bu Deklarasyon'un hedef ve istemleri şunlardı;

—Hem siyahlara (yerli halka) hem de beyazlara eşit hak ve özgürlükleri garantileyen demokratik bir devlet,

—Tüm Güney Afrikalılara iş hakkı ve eşit işe eşit ücret,

—Toprakların, endüstrinin ve bankaların devletleştirilmesi,

—Dünya barışını garantileyemeyi amaçlayan bir dış politika.

Güney Afrika tarihinde en önemli bir olay olarak bilinen bu miting sonrasında, ANC ve GAKP liderleri de dahil olmak üzere binlerce kişi tutuklandı. Liderlerin savunması Komünist Partisi MK üyesi Bram Fisher tarafından yapıldı. Mahkeme 1961 yılına kadar sürdü ve 1961 yılının Mart ayında 156 kişi de illehiyetsizliğinden serbest bırakıldılar. Bu olaydan sonra ırkçı rejim tüm ülkede sıkıyönetim ilan etti ve bir takım yasaklamalar getirerek gelişen savaşımı engellemek istedi. ANC ve GAKP "vatan haini" olarak ilan edildiler. Ancak savaşım rayına oturmuştu. İşçiler, savaşımında önem-

li rollerini oynamaya başlamışlardı. Tüm ülkede grevlere gidiliyor, mitingler düzenleniyordu.. Yerli halk pasaportlarını yırttı, beyazların çiftliklerinde çalışan yerli halktan işçiler boykota gittiler. Daha sonra Sharpville'de yapılan bir mitingde silahlı polis güçleri tarafından ateş açıldı ve 70 siyah öldürüldü, yüzlerce kişi yaralandı. Olaydan sonra ANC resmen yasaklandı.

Sharpville olayı savaşımında bir dönüm noktası oldu. Savaşım barışçıl yöntemden silahlı yönetime kaydı. 1961 yılında ANC'nin askerî kolu olan Umkhote We Sizwe (Halkın Oku) kuruldu ve komutanlığına da Nelson Mandela getirildi. 1963 yılında yapılan bir baskın sonucu Mandela ile birlikte onlarca lider tutuklandı ve toplama kampı olan Robin Island'a gönderildiler.

1964 yılında Bram Fisher'in yakalanmasıyla savaşım en önemli beyinlerinden birini yitirdi. İlegal savaşımı örgütleyen liderlerden biri olan Bram Fisher ve diğer bir çok bağımsızlık savaşçısı, Robin Island'da hayatlarını yitirdiler ve devrimci şehitler kervanını katıldılar.

16 Haziran 1976 tarihi, Güney Afrika bağımsızlık savaşımında yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Johannesburg'un hemen dışında bir getto olan Soweto'da halk ayaklandı. Ayaklanma ANC tarafından örgütlenmişti. Halk ile polis arasında meydana gelen çatışmada 900 kişi öldürüldü. Olaydan sonra da Güney Afrika ırkçı rejimi hemen hemen hergün kan göktü. İrkçi rejim bununla da kalmadı, Angola'ya saldırdı. Namibya'yı tamamen işgal altına aldı. saldırmaya gerekçe olarak "Halkın Oku savaşçılarının yakalanması" gösterildi. Ancak aradan çok geçmeden Güney Afrika'nın bir başka ucunda, bir atom enerjisi santrali ile yapılan bir sabotajla ANC'nin her tarafta varolduğu kanıtlandı.

900 yerlinin katledilmesi tüm dünyada tepkilere yol açtı. Bir-

leşmiş Milletler, Güney Afrika'ya karşı ekonomik, politik ve askerî boykot kararını aldı. Ancak başta ABD olmak üzere diğer NATO ülkeleri kararı tanımayacaklarını, Güney Afrika ırkçı rejimini desteklemeye devam edeceklerini belirttiler. Hatta ABD, İngiltere ve Batı Almanya daha da ileri giderek Güney Afrika'nın tüm silah gereksinimini karşıladılar.

Bugün BM'nin ekonomik, politik ve askerî boykot kararı sadece ABD ve NATO'nun bazı ülkelerince desteklenmiyor. Öte yandan, NATO üyesi olan Norveç ve Danimarka gibi ülkeler, diğer İskandinavya ülkeleri ile birlikte boykot kararını yaşama geçirme konusunda harekete geçmiş bulunuyorlar.

ANC gün geçtikçe güçleniyor ve taraftar kazanıyor. Bugün hemen hemen tüm kadın komiteleri, sendikalar, yasaklanan öğrenci örgütü COSAS ve belediyelerdeki yerel örgütler ANC'yi ve Özgürlük Deklerasyonu'nu desteklediklerini açıkça belirtiyorlar.

G. Afrika ırkçı rejimi sadece 1984 Eylül ayı ile 1985 Ağustos ayı arasında 650 insanı katletti. Eastern Cape bölgesinde 763, Transvaal bölgesinde 513 kişiyi tutukladı. 15 Ağustos 1985 tarihinde yaptığı bir açıklamada Güney Afrika Devlet Başkanı P.W. Botha, apartheizmin devam edeceğini ve bağımsızlık savaşının ne pahasına olursa olsun ezilmesi gerektiğini belirtti. Bu arada BM'nin boykot kararına karşı tehditlerde bulunarak özellikle kapitalist-emperyalist ülkeleri ikaz etti. Güney Afrika'nın stratejik öneme değinen P.W. Botha, altın, krom ve elmas ihracatının da durdurulacağını belirtti. Ancak P.W. Botha, Güney Afrika'daki savaşın günden güne güçlendiğini, kontrol altına alınamayacağını ve ANC'nin savaşımı kontrolü altında bulundurduğunu unuttu.

ANC lideri Oliver Tambo'nun da dediği gibi; "Botha, bizim defalarca dediğimiz bir olguyu, apartheizmin reforme edilemeyeceğini kanıtladı. Tüm halk yığınları tarafından desteklenen tek çözüm Özgürlük Deklerasyonu ve ANC'nin stratejisini kabul et-

mektir. Halk yığınlarının da gös- terdiği, istediği gibi tek yöntem ve günün en acil sorunu oturup

görüşmektir. "ANC'nin ve halkın görevi Botha rejiminin en yakın zamanda yıkılmasıdır."●

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 18. Kuruluş Yıldönümü Dolayısıyla Partimiz Genel Sekreteri Serhad DİCLE Yoldaşın Gönderdiği Dayanışma Mesajı

FİLİSTİN HALK KURTULUŞ CEHHESİ
GENEL SEKRETERİ G. HABEŞ'E

Değerli Yoldaş,
Kürdistan Öncü İşçi Partisi Merkez Komitesi adına Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 18. kuruluş yıldönümünü içtenlikle kutlarız.

Değerli Yoldaş,
Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, hem ulusal hem de uluslararası düzeyde önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemde 18. kuruluş yıldönümünü kutluyor. Başını ABD emperyalizminin çektiği uluslararası gerici ve saldırgan güçler; dünya barışı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm güçlerine yönelik düşmanca plan ve oyunlarını uygulamayı pervasızca sürdürüyorlar. Silahlanma ve soğuk savaş kıskırtıcılığını çılgınca tımandırıyorlar. Emperyalizmin karanlık planlarında, bölgemiz önemli bir yer tutmaktadır. Zaten bu nedenlerdir ki, emperyalizm, bölgemizi ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri içerisinde saygın bir yere sahip olan Filistin ulusal kurtuluş hareketine ve onun kararlı bileşenlerine karşı her yola başvurmaktadır. Camp David komplosunun fiyaskoyla sonuçlandığını gören ABD emperyalizmi, işbirlikçi Arap gericiliğini de kullanarak yeni oyunlar peşindedir. Filistin ulusal kurtuluş hareketini bölüp parçalama, teslim alma ve yenilgiye uğratma çabaları emperyalist planların bir parçasıdır. Onlar, Filistin ulusal kurtuluş hareketini "terörist" göstermek için binbir yalan ve demagojiye başvuruyorlar.

Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketi de emperyalizmin ve onların yerli işbirlikçilerinin sistemli saldırılarının boy hedefidir. Bölgede adil ve kalıcı bir barışın sağlanması Fi-

listin ve Kürdistan halklarının kurtuluşlarına doğrudan bağlıdır. Bu, Filistin ve Kürdistan halklarının karşılıklı sıcak dayanışmasının ne denli önemli olduğunu ortaya koymaktadır.

Partimiz, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin, 18 yıllık mücadele süreci boyunca, Filistin ulusal kurtuluş hareketi içerisinde önemli bir role sahip olduğunu bilincindedir ve bu mücadeleye büyük değer vermektedir. Partimizin, içte ve dışta Filistin ulusal kurtuluş hareketine yönelik tezgahlanan düşmanca plan ve oyunların ergeç boşa çıkarılacağına olan inancı tamdır ve bu alanda sizlere ağır ve sorumlu görevlerin düştüğünün farkındadır. Biz, Filistin halkının kendi geleceğini özgürce belirleme hakkını savunuyor ve bağımsız bir Filistin için verilen saygın mücadeleyi destekliyoruz.

Değerli Yoldaş,
Partimiz, halklarımız arasındaki kardeşçe ilişkilere büyük önem veriyor. Güç ve kararlılığın Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkından alan Partimiz, dün olduğu gibi bugün de Filistin ulusal kurtuluş hareketiyle dayanışmasını sürdürüyor. Bu amaçla, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi'ne ve değerli militanlarına partimizin en sıcak devrimci selamlarını iletirim.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 18. Kuruluş Yıldönümü Kutlu Olsun!

Yaşasın Filistin ve Kürdistan Halklarının Kardeşliği!

1 Aralık 1985

Serhad DİCLE

PPKK

Kürdistan Öncü İşçi Partisi
Genel Sekreteri

MİLİTANIN SÖZLÜĞÜ

Parti Disiplini

Partide bilinçli düzeni sağlayan belli bağ ve ilişkiler tarafından uyumlanan, yekpare kaynaşmış bütünsel politik organizma olarak işlev gören partinin temel bağ ve ilişkileridir. Parti disiplini- nin en önemli nitelik belirtileri: objektif bir zorunluluk olarak partinin varolma ve çalışmalarının daki niteliği, onun olağanüstü bilinçlilik, gönüllülük, demokratik niteliği, bütün parti üye ve örgütleri için koşulsuz bağlayıcılığı, onu muhafaza ve kontrol etmenin genel tarzıdır.

Yapısal düzeyde parti disiplini; a- İrade ve hareket birliğini sağlayan parti içi ilişkiler ve bağlar, partinin birlik ve kaynaşması (disiplinin objektif temelidir), b- Parti disiplini üzerine bilinç, onun özüne ilişkin bakış ve anlayış, onun korunması için iradesel ve ahlaksal nitelikler (-disipline olunmuşluk, organizeli olmak, sorumluluk, parti ödevi, parti kararlarının uygulanışı sırasında gösterilecek insiyatif ve yaratıcılık vs.) c- Parti üyelerinin ve parti örgütlerinin bilinçli, amaca yönelik adım ve tavırları, parti kararlarını zamanında ve nitelikli olarak uygulamaları, parti birliğini, kaynaşmasını sağlayan parti prensip ve normlarının, adım ve hareketlerinin korunması.

Parti disiplininin özü ve içeriğinin teorik ifadesi, en önemli ikesel duruma sahip sorunlar, parti tüzüğünde yer almıştır. En temel zorunluluk demokratik merkezîyetçiliktir: Bunlar; üst organ kararlarının alt organları koşulsuz bağlama zorunluluğu, azınlığın çoğunluğa tabi olması, kolektif olarak kararların alınışından sonra harekette birlik zorunluluğu, tüzüğün ve diğer parti kurallarının çiğnenmesi halinde parti cezasının uygulanmasıdır. Parti disiplini bir takım parti normlarının yardımı ile korunmakta, dikkate alınmakta ve denetlenmektedir.

Hazırlayan: Jar PÊŞENĞİ

Bunlar tüzük kuralları ve parti üyelerinin görevlerini belirleyen ve parti örgütleri ile bağ ve ilişkilerini düzenleyen ve diğer parti belgelerinde yer almış norm ve prensiplerdir. Başgösteren sorunların ortaya çıkarılmasında, disiplinin çiğnenmesinde parti üyelerinin durumunu değerlendirmeye düzenini, parti cezalarını verme, değiştirme ve geri alma düzenlerini vs. belirleyen, parti alt organlarla üst organlara, azınlık-çoğunluk ilişkilerini, onların bağlılık ve tabi olma ilişkilerini düzenleyen başka bir takım normlar da bulunmaktadır. V.J. Lenin şöyle yazıyor: "Devrimci bir partide katı disiplin aşağıdaki koşullar tarafından korunur, denenir ve desteklenir; Birincisi; proleter öncünün bilinçliliği ve onun devrime bağlanışına, onun dayanıklılık, fedakarlık ve kahramanlığına; İkincisi; onun en geniş emekçi yığınlarla bağlarına, yakınlaşmasına, eğer isterseniz bir yere kadar onunla kaynaşmasına; Üçüncüsü; onun politik strateji ve taktiklerinin doğruluğuna bağlıdır. Zira, en geniş emekçi yığınlar kendi deneyimleri üzerinde bu doğruluğa inanırlar. Bu koşullar olmadan, disiplin yaratma deneyleri; lafazanlık ve boş lafa dönüşür." (V.J. Lenin eser. C.31.s.899).

Parti disiplininin durumu ve sağlamlaşması, politik hattın doğruluğu ve parti içi yaşamın örgütsel etkinlik ve yönetim usulü, parti üyelerinin ideolojik-politik hazırlıkları ve ahlaksal olgunlukları ile, onlarda disiplinin gereklerini korumak için iradesel nitelikler ve psikolojik hazırlıkların oluşturulmasıyla sıkı bir bağlılık arzeder. Ayrıca, partinin çalışmaları ve gelişmesi açısından, parti disiplininin rolü oldukça büyük ve çok yönlüdür. Bize göre, Leninci bir partinin gücü, parti üyelerinin inanç ve gönüllülük üzerinde

temellenen bilinçli disiplinindedir. II. Kongremizin önemle üzerinde durduğu parti içi sorunlardan biri de partide bilinçli disiplinin tek disiplin anlayışı olarak, en üst organlardan en alt örgüt birimlerine varıncaya dek, bütün partinin disiplin anlayışı olması ve bunun sağlama- laştırılarak korunması sorunu olmuştur. Bizim en ağır koşullarda illegal olarak örgütlenmemiz; mücadelemizin, çalışmalarımızın ötesinde, düşmanın varlığına bile tahammül edememiz, partimiz açısından, bilinçli disiplinin önemini çok daha büyük kılmaktadır. Bu nedenle, partimizin mücadelesi ve gelişmesi açısından, çelikten bilinçli disiplin, ilk faktör olma rollerinden birini teşkil ediyor.

PARTİ İÇİ DEMOKRASİ

Parti yönetiminin oluşum ve sağlamlaşmasında, parti üyelerine temsilciler aracılığıyla veya doğrudan sağlanmış bulunan eşit haklı süreç; partinin özyönetiminin gerçekleştirildiği çerçevede, parti içi bağ ve ilişkilerin toplamıdır. Parti içi demokrasinin özü ve içeriği tamamıyla V. İ. Lenin tarafından açıklığıla kavuşturulmuştur. V. İ. Lenin, " Bu demek ki, partinin bütün işleri doğrudan veya temsilciler aracılığıyla, partinin bütün üyeleri tarafından, eşit hakta ve hiçbir istisnai durum olmadan bütün görevli kişiler, bütün yönetici ve meslektaşlar, bütün parti kurumları seçilebilir, değiştirilebilir ve kontrol edilebilir. (T. Eserler. C. 11. sf. 438).

Parti içi demokrasi, komünist partinin yaşamının ve gelişmesinin objektif gerekliliğidir. İşçi sınıfının ve onun politik öncüsünün, çıkar ve amaçlarıyla, onun demokratik sosyal niteliğiyle uyum arzeder.

Pratikte, parti içi demokrasi, demokratik prensipler, norm, metod ve biçimler sistemi aracılığıyla gerçekleşir.

Tüzükte ifadesini bulan parti içi demokrasinin temel prensipleri: Parti yaşamı ve yönetiminde , parti üyelerinin hak ve görevlerde esitliği; parti içi yönetim, yönetim organlarına seçilebilmek, parti yönetiminin sistemli olarak yenileştirilmesi ve intikal -bir kuşaktan diğeri- rapor vermek, parti organlarının çalışmasında açıklık , parti üyelerinin sistemli olarak enforme edilmesi, parti yönetiminde kolektiflik, tartışma ve eleştiri serbestliği, yerel sorunları çözmeye parti politikasına bağlı kalarak, özerklik, aşağıdan parti kontrolü, bu prensiplerden her biri, pratik içinde partinin demokratik ilişkiler sistemine işleyen değişik normlar aracılığıyla denetleyici mekanizma olarak işlev görmektedir.

Parti içi demokrasinin temel örgütsel biçimleri; toplantı-konferans, büro-komite, alt organ toplantı ve komiteleri vs. Parti kongresi ve onun merkez komitesidir.

Demokratizmin, belirginleşmiş örgütlü bu temel biçimlerinin dışında, parti içinde demokrasi kendisini başka biçimlerde de göstermektedir: parti aktifleri -organ olarak- , inceleme ve rapor, komisyon ve grupları, genel parti tartışmaları ve hesaplaşma, eleştirel notlar, konu ve öneriler üzerinde sistemli çalışmalar yapmak vs.

Parti içi demokrasinin önemli nitelik özelliklerinden biri, onun partide, merkeziyetçilik ve disiplinle diyalektik birliği ve karşılıklı etkileşimidir. Onlarla beraber mevcut olması, iççe geçmiş olmaları ve birbirini tamamlamaları, parti içi demokrasinin gelişmesi, merkeziyetçiliğin yenikleştirilmesi ve disiplinin sağlanmasında arasındaki ilkesel bağlılığa temel oluşturur.

Partide demokratizm, parti üyelerinin ve örgütlerinin aktifliğiyle, onların öz inisiyatif ve öz çalışmalarıyla organik bir bağlılık oluşturur. Parti içi demokrasinin özü, esası itibarıyla, parti üyelerinin aktivitelerini, sürekli artırmaları ve tartışmalarına, çözümlere ve parti yönetiminin çalışmalarına daha kapsamlı, daha çok ve daha

yaratıcı bir şekilde katılmalarıyla vardır.

Onun başka bir önemli özelliği ise, her parti militanının, parti politikasının tespit edilmesinde, partinin önemli belgelerinin kabul edilmesinde yer almasıdır. Bu , militanların serbest ve faal olarak vicdanlarınınca kendi görüşlerini ifade etme ve savunma, öneride bulunma, cesurca eleştiri ve özeleştiride bulunma atmosferini yaratır.

Parti içi demokrasinin gelişme ve genişletilmesi, parti içi bağ ve ilişkilerin demokratik karakterinin nitelik olarak yetkinleşme sürecine benzer bir yasallıktır. Bu süreçte esas olan; parti içi demokratizmin prensip ve normlarını korumak ve pratikte onların uygulanmasını zenginleştirmek, partinin yönetim organlarının demokratik biçimlenişlerine militanların yaratıcı yer alışlarını artırmak, parti politikasının tespit ve yaşama uygulamasında aktiviteyi güçlendirmek ve parti yaşamını yetkinleştirmektir.

Partinin gelişmesi açısından partide demokrasinin muazzam ve çok yönlü önemi vardır. Onun gerçek durumu ve olgunluğu, partinin öncü rolünü sağlamlaştırmaya, savaşkanlığını artırmasını, onun öz gelişmesi ve yetkinleşmesini ve yığınlarla bağlarını genişletmesini sağlar.

PARTİDE DEMOKRASİ VE DİSİPLİNİN BİRLİĞİ

Partide demokrasi ve disiplinin birliği; partinin çalışmasının esas belirtisi, kararların alınmasına kadar sorunların, geniş bir şekilde demokratik esaslar üzerinde tartışılması anlamına gelen önemli bir gerekliliktir. Bilindiği gibi Leninin partide, kararların alınışından itibaren her partinin, karar alınmadan önceki görüşlerinin ne olduğuna bağlı kalmaksızın, kararların tam uygulanması için çalışması zorunludur. Bu gerçeğin korunması, parti organ ve örgütlerinin çalışmasında tek doğruluğu garantilemektedir. Ulusal Demokratik Halk Devriminin önemli sorunlarının çözümlenmesi için güçlerin aynı hedef doğrultusunda kaynaş-

masına yardımcı oluyor. Demokrasî ve disiplinin birliği, Kürdistan Öncü İşçi Partisi'nin güç ve savaşkanlığına esas önkoşulu teşkil ediyor; Onun aynı zamanda, parti militanlarının zorunlu olan fikrîsel ve örgütsel birlik ve birliği çeliktan disiplini oluşturuyor.

PARTİ KARARLARININ ALINMASI SIRASINDA ÇOĞUNLUK

Bu, belli bir parti örgütü ya da bir bütün olarak partinin, parti görevlerinin tartışılması esasında parti kararlarının alınması veya parti yönetim organlarının seçilişi sırasında aynı görüş, kavrayış ve pozisyona sahip parti üyeleri çoğunluğudur. Parti ve örgüt kararları, söz konusu birim toplantılarında üyelerin yaradan bir fazlasının -nicel fazlalık- sağlanmasıyla alınır.

Partide çoğunluk, parti kitlelerinin iradesinin taşıyıcısı ve kavram olarak da, dolayısıyla parti ilişkilerinin demokratik niteliğini ifade etmektedir. Parti-içi demokrasinin ve demokratik merkeziyetçiliğin bir normu olarak işlev görmektedir.

Partide çoğunluk, genellikle oylama -açık veya gizli- mekanizmasıyla somut olarak belirlenir ve kendisini gösterir.

YENİ YILI...

Baştarafı s. 1'de

günü açıkça gösteriyor. 1985 yılında yaşanan gelişmeler bir kez daha gösterdi ki, Türkiye ve Kürdistan halklarının en geniş mücadele birliği ve savaşını olmadan, diktatörlük rejiminin oturduğu kurum ve kuruluşlardan topyekün olarak kurtulmak ve gerçek kurtuluş yolunun önünü açmak mümkün olmayacak.

1986 yılının bu yolda daha geniş olanakları açacağı kuşku götürmez. Fakat önemli olan ortaya çıkan olanak ve fırsatları belirtilen doğrultuda değerlendirebilmektir. Halklarımızın devrimci-demokratik güçleri bunu yapabilecekler mi? Onu da 1986'daki gelişmeler gösterecek.

Bahreyn Halk Cephesi Yürütme Kurulu Üyesi Sait SEYF'le Eylül 1985 tarihinde, Bahreyn ve Halic bölgesindeki gelişmeler üzerine yaptığımız röportajı aşağıda sunuyoruz:

BÖLGEDEKİ KURTULUŞÇU GÜÇLERİN DAYANIŞMASI ZORUNLUDUR

SORU: *Bahreyn halkının mücadele tarihi ve geçirdiği aşamalarla, cephenizin bu mücadele içerisindeki rolü ve yeri hakkında bilgi verir misiniz ?*

CEVAP: Halic bölgesinin tümü gibi, ülkemiz de birbucuk asırlık bir zaman süresi boyunca İngiliz sömürgeciliğinin boyunduruğu altında kaldı. Bu dönem içerisinde halkımız Arap kardeşleriyle birlikte İngiliz varlığına karşı, geleceğini İngiliz sömürgeciliğine bağlayan yönetime (Al Halife yönetimi) karşı olan mücadeleye katılmıştır. En belirgin yurtsever hareketlenmeler ise, 1954-56 yılları arasında İngilterenin geniş tutuklamaları, yöneticileri Atlas Okyanusu'ndaki Saint-Helena adasına sürme, birçoğunu cezaevlerinde öldürme kampanyalarına karşı konan geniş çaptaki halk ayaklanmaları oldu. O zamandan beri, demokratik güçler aktifleşip, gizliliği örgütsel çalışmalarının temeli olarak almaya başladılar. 50-60'larda ulusal örgütler ortaya çıktı. Daha sonra Umman ve Arap Halic Kurtuluş Cephesi/Bahreyn Kesimi, ondan sonra ise, 1974'te Bahreyn Halk Cephesi oluşturuldu.

Ulusal güçler, İngiliz varlığına karşı bağımsızlık, demokrasi ve Halic'in birliği uğruna mücadele ettiler. Bölgede devrimci mücadelelerin kabarması ve Güney Yemen (Aden) de uğradıkları hezimetler karşısında, İngilizler, Halic'ten çekilmeyi kararlaştırdı. İngiltere 1971'de çekildiği zaman, yönetimi aşiretçi ailelere teslim ederek, İngiliz, Ördünü vs. gibi uzman ve müsteşarlarla doldurdular. Bu aynı zamanda; Halic'teki güç dengesinin Amerikalılar lehine dönüşmesinin bir anlamıydı. Amerikalılar Halic'i savunma görevini İran gerillilerine (Sah'a) yüklemişti. Bunun dışında Amerikalılar Bahreyn'de bir askeri üs elde etmişlerdi. "CEFİR" üssü 1949'dan beri Ortadoğu'da bulunan Amerikan güçlerinin bir üssü durumundadır. İngilizler çekildikten sonra ulusal hareketin istemleri; demokratik ve sendikal özgürlükler üzerinde merkezileşmekteydi. Başta bulunan yönetim az da olsa geri çekilmek zorunda kalmıştı. Kurucu-Konseyl oluşturup ülkeye bir anayasa çıkardı. 1973 yılında da temsilciler meclisini oluşturdu. Ancak 1975'te bunlardan vazgeçip meclisi dağıttı. Anayasanın bazı maddelerini askıya aldı ve sıkıyönetime yakın sert bir kanun dayattı. Bu kanunlar şimdiye kadar sürmektedir. Bu yönetim, geçen yıllar içerisinde binlerce vatandaşı tutukladı. Cezaevlerinde savaşçılara karşı cinayetler de işlemektedir. Ki, son yıllarda altı savaşçı işkence-ler altında şehit düşürülmüştür. 1975'ten bu yana cezaevleri tutuklularla doldu. İran Devrimi'nin başarısından ve onun ardından ülkede başlayan halk hareketinin tırmanmasından sonra tutukluların sayısı daha da arttı.

Gerici yönetim, kitlelere en aşağı düzeydeki politik özgürlükler vermedi; işçilerin sendikal ve mesleki birlikler oluşturmalarına; öğrencilerin, kadınların ve halkın diğer kesimlerinin örgütlenmelerine karşı çıkmaktadır. Bunun için, özgürlükler istemi, halkımızın uğruna mücadele ettiği en belir-

gin istemlerdendi.

Aynı şekilde, Amerikan emperyalizmi, ülkemizi, gittikçe artan askeri hareketlenmelerin merkezi durumuna getirdi. Özellikle de Irak-Iran savaşının patlamasından sonra "hızlı girişim" (Çevik Kuvvetler) birliklerini ve bu birliklerin merkezi yönetimini oluşturduktan sonra "CEFİR" üssü Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin temel bir merkezini oluşturmuş durumdadır. Bunlara ek olarak yönetim, ABD'ye uluslararası "MAHRAK" hava alanında kolaylıklar sağlamaktadır.

Aynı şekilde Amerikan uzman ve müsteşarlıkları birçok bakanlıklarda ve özellikle de Gençlik Yüksek-Konseyl ve Çalışma Bakanlığı'nda yayılmaktadır. Bu da, gençlik ve işçi hareketini Amerikalıların isteği doğrultusunda yönlendirmek içindir.

Halkımız Amerika'nın bu askeri ve casusluk varlığını red etmektedir. Halic ve Arap Yarmadası'ndaki kardeşleriyle birlikte bunlara karşı savaşmaktadır.

1981'de Halic Yardımlaşma Konseyi'nin oluşmasından sonra Bahreyn gerillilerinin bu Konsey içerisinde Suudi Arabistan'ın planları doğrultusunda yürürek, bunları uyguladığı, Konsey'in ilk kuruluşunda işaret ettikleri askerî-güvenlik yönünün, bütün organizasyon biçimleri üzerinde ağır baskısını istediği daha da açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Halk kitlelerimizin çıkarı gereği, bu bögenin birliği uğruna mücadele ederken; gerillilerin çıkarlarını korumayı, emperyalist planlara hizmet sunmayı amaçlayan bölüsel bir toparlanmaya karşı da mücadele etmekteyiz.

Cephe'nin oynadığı role gelince; özgürlük, demokrasi, yasal hakların elde etmek için, halkımızın haklarını savunmak için ön saflarda bulunmak tayız. Amerika'nın varlığını karşı savaşmaktayız.

Geçen yıllar içerisinde Cephe'yi ve diğer ulusal güçleri hedefleyen ve ard arda olan kampanyalar çerçevesinde Cephe, onlarca tutukluyla birlikte bir dizi şehit vermiştir. Bulunduğumuz her yerde politik teşhirl uygulamamızla birlikte, katıldığı-mız grevler, yürüyüşler ve halk hareketlenmeleri (sadece devrimci öcünün değil), kitlelerin fabrikalarda, caddelerde hazır olmasına bağlıydı.

SORU: *Cephenizin uğruna mücadele ettiği stratejik ve aşamalı hedefler nedir ? Başka muhalefet güçleri de var mıdır ? Cephenizin bu muhalefet güçleriyle ilişkileri nasıldır ?*

CEVAP: Birinci soruyu cevaplandırırken, halkımızın uğruna mücadele ettiği aşamalı hedefleri de ele aldık. Bunun uğruna halkımız bir dizi ayaklanmaya da girişmiştir. Ki, 50'lerde çok sayıda halk yürüyüşlerine ve greve tanık olmuştur. Petrol şirketinin 150 kadar işçiyi kovması sonucunda oluşan ve temelde işçilerin katıldığı 5 Mart 1965 ayaklanmaları, 1972'de İşçi Kurucu Komitesi'nin öncülüğündeki ayaklanma, İran Devrimi'nden sonra halk ayaklanmaları olmuştur. Bütün

bu mücadelelerde demokratik özgürlükler, anti-demokratik sert kanunların iptal edilmesi, yabancı askerî varlığın birinci derecede ve temel olarak İngiliz ve Amerikan varlığını yok edilmiş istemleri bulunmaktadır.

Bizler, başta işçi sınıfı olmak üzere halk kitlelerinin çıkarlarını temsil etmek için çaba gösteriyoruz. Biz kitlelerin aşamalı şiarlarını ve istemlerini yükseltip bu ekonomik ve sendikacı istemleri üzerine mücadele etmekteyiz.

Ancak biz, stratejik hedef olarak bu gerici yönetimin halkımızın istemlerine cevap vermediğini görmekteyiz. Bu yönetim, tüfevli, komprador ve ülkemizdeki işbirlikçilerin çıkarlarını temsil etmektedir. Onun için gerici yönetimin yıkılıp demokratik, halkçı bir yönetim kurulması, mücadelemizin temel hedefidir. Ancak ülkemizin jeopolitik özellikleri ışığında bu istemin gerçekleşmesi, halkımızı layımlı bir parçası olarak gördüğümüz Halîç ve Arap Yarımadası halkının demokratik mücadelesine bağlıdır. Bu bölgede birbirine bağlı (kobrdineli) bir devrimci çalışma olmadan stratejik hedeflerimizi gerçekleştiremeyiz.

Kendimizi; işgal edilmiş bir kısım toprağını, özellikle de Filistin'i kurtarmaya ve Arap Birliği'ni oluşturmaya çalışan Arap ulusunun bir parçası olarak gördüğümüzden dolayı, güncel ve stratejik görevlerimizin başında Filistin'in kurtuluşu davasını ve Arap Birliği sorununu da bulundurmaktayız.

Ülkemizde diğer muhalefet güçleri de bulunmaktadır. Bunlar, Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Bahreyn İslam Kurtuluş Cephesi'dir. Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle iyi ilişkilerimiz vardır. Bizler ortak politik bir zemin formüle etmeye çalışıyoruz ve iki taraftan oluşan bir dizi organizasyon komitesini oluşturabiliriz. Bu ilişkilerle son derece özen göstermekteyiz.

Aynı şekilde İslam Cephesi ve ülkemizdeki diğer muhalefet akımları ve kişileri ilişkiler kurmaya özen göstermekteyiz. Çünkü ülkemizdeki muhalefet güçlerinin birliği olmadan yükselttiğimiz demokratik istemlerin aşarî düzeyini bile edemeyeceğimize inanıyoruz. Ancak yönetime karşı olan mücadelemizi şiddetlendirmek için bu birliğin açık politik bir zemin üzerinde olması gerekir. Aynı şekilde ortak çalışma ve yönetimi ortak bir şekilde teşhir etmek için muhalefetin bütün tarafları arasındaki ortak çalışma aracılığıyla birçok geniş anağın oluşturulabileceğini görmekteyiz.

SORU: Kürt ulusal kurtuluş hareketi ile Arap kurtuluş hareketi arasındaki ilişkilere nasıl bakıyorsunuz ?

CEVAP: İki hareket arasında tarihi ilişkiler vardır. Temel olarak da bu ilişkiler emperyalizme karşı mücadele ilişkileridir. Aynı şekilde iki hareket arasında birbirine benzer özellikler de vardır. Kürtler ulusal birlikleri uğruna yaşadıkları ulusal parçalanmışlığa karşı savaşıyorlar. Arap kurtuluş hareketi de sömürgecilğin ve ona bağlı işbirlikçi gerici güçlerin sürdürdüğü politik parçalanmışlığa karşı mücadeleye girmektedir. Kürt kurtuluş hareketi, Kürt halkını egemenliği altında bulunduran gerici ve faşist yönetimlere karşı mücadeleye ettiği gibi; Arap kurtuluş hareketi de, Arap gerici ve faşist yönetimlere karşı mücadele etmektedir.

Arap bölgesiyle Kürt bölgesi bir tek stratejik konum içerisinde olduklarından dolayı Amerikan emperyalizmi bu iki bölgeyi egemenliği altında bulundurmaya çalışmaktadır. Bütün olanaklarıyla

Arap kurtuluş hareketine önemli bir dayanak oluşturulan anti emperyalist ilerici, yurtsever bir dizi yönetimin bulunmasıyla Arap kurtuluş hareketi Kürt kurtuluş hareketinden farklı özelliklere sahiptir. Emperyalizm, Arap kurtuluş hareketine karşı koymaya çalışmaktadır. Kürtler de, Kürtlerin dağılımı olduğu ve üç yönetim ile temsil edilen diğer ülkelerin egemenliği altındadır.

Aynı şekilde Arap kurtuluş hareketi, Irak'taki Kürt bölgesinde Irak faşizminin muhalefet eden Kürt-Arap bütün ilerici güçlerin bulunduğu bir tek safta faşist yönetimi yıkmak ve Kürt halkının özerk yönetim olan aşamalı arzularını cevaplandırmak için demokratik halkçı bir yönetimin kurulması uğruna Kürt kurtuluş hareketinin verdiği destekle ölmektedir. Aynı şekilde birçok kişi Filistin Devrimi'ni savanmış ve Lübnan'daki demokratik mücadele içerisinde siyonist işgale karşı şehit düşmüştür.

Kürtlerle Araplar arasındaki ve sonuçta iki kurtuluş hareketi arasındaki tarihi bağ bögedeki diğer kurtuluş hareketinin bağlarından daha güçlüdür. Bu da tarihi bir sorundur.

SORU: Son yıllarda askeri faşist Evren diktatörlüğüyle Halîç Yardımlaşma Konseyi'ne üye ülke yönetimleri arasında özellikle de Suudi Arabistan ile ilişkiler gelişti. Şu anda Halîç ülkeleri, faşist yönetime destek olarak, Türkiye'ye sermaye yatırılmaktadır. Türkiye ise, NATO stratejisi çerçevesinde Halîç'te önemli bir rol oynamaya soyunmuş. Türkiye'nin politik ve güvenlik alanındaki bu rolü hakkında ve Yardımlaşma Konseyi üzerindeki rolü hakkında ne düşünüyorsunuz ?

CEVAP: İşbirlikçi Şah yönetiminin yıkılmasından sonra ABD, kendisine bağlı olan Türkiye ve Pakistan yönetimlerine Halîç ve Arap Yarımadası'ndaki soygun şirketlerinin savunulması planlarına ilişkin daha çok görev vermeye başladı. ABD bu iki yönetime büyük bir önem vermekte, onları elden bırakmamaya çalışmaktadır. ABD, bu iki yönetimin finansman yükünün bir kısmını, bağımlılık ilişkileri çerçevesinde, Halîç yönetimlerine yükledi. Amerika Türkiye'de 1980'deki devrimci hareketin gelişmesinden, özellikle de İran Devrimi'nin zaferinden sonra korktu. Onun için sorunların önüne geçip, ateşini Türk ve Kürt devrimci hareketine karşı yöneltti: askerlere darbeyi yapmaları için başvurdu.

Şah ve CENTO paktının yıkılmasından sonra, faşist darbe planı Amerikan planlarına bağlı olduğundan dolayı, Türkiye'deki politik ve güvenlik sorunlarını Halîç'teki politik ve güvenlik sorunlarına bağlamak zorunluluğu vardı. Karşılıklı destek aracılığıyla bu yönetimler topluluğunu güçlendirmek gerekirdi. Arap gerici, Arap Yarımadası'nda, faşist Türk yönetimine tepki duyan kitleler karşısında, Türkiye'yi müslüman çerçeveye, Arapların Filistin davası tutumlarına destek çerçevesine çekmek istediklerine söyleyerek, izledikleri politikaya gerekçeler gösteriyorlar.

Her halde, Türk faşistleri son günlerde, müslüman çerçevesinden Suudi Arabistan ve Halîç devletlerinin yardımları ve malları arlamasına geldiğini anlamış olacaktı ki, kendileri de bu şiarı yükseltmektedirler. Oysa aynı zamanda siyonistlerle de sıkı ilişkileri vardır. Ancak bunu, Arapların istem-

lerine cevap vermesi için, İsrail'e baskı amacıyla yaptıklarını söylüyorlar.

Gerçekte ise, kitleleri aldatmaktan başka bir şey yapmıyorlar. ABD'nin verdiği roller çerçevesinde bu gerici yönetimler birbirlerini savunmak istiyorlar.

Şah'ın yıkılmasından sonra Halic yönetimlerinin, kitleleşme hareketinin gelişmesi karşısında kendilerini savunamayacağı açıktır. Onun için öylesine önemli bir rol Türk faşizmine yüklenmiştir ki bu bölgedeki Arap kurtuluş hareketine karşı savaşta desteğini sunabilsin. Birçok Türk güvenlik heyeti Kuveyt, Suudi Arabistan ve diğer ülkelerde birçok bölgeyi gezmiştir. Kurtuluş hareketlerine karşı savaşmak için Türkiye'nin deneyimlerini sunmaya hazır olduğunu da belirtmiştir. Aynı şekilde, ABD emperyalizmi, Türkiye ve Kürdistan'da, Arap sınırlarında büyük askerî üsler kurup geliştirmektedir ki, gelecekte herhangi bir Amerikan girişimine destek verilebilsin, Türk kuvvetlerini ek olarak ABD Cevik Kuvvetlerinin girişimleri hazır olunabilsin.

Bir diğer yandan Türk faşizminin, yaşadığı boğucu ekonomik krizi hafifletmek için mali desteklere gereksinimi vardır. Onun için de Suudi Arabistan ve Halic gericiliğiyle birlikte doğrudan mali yardımların sağlanması, ticaret alışıveriş hacminin artırılması ve Türkiye'ye olan turizmizin teşvik edilmesi için birçok plan ortaya konmuştur. Buna ek olarak mali tahvil ve ithalat meseleleri konuşularak Türkiye'nin ticarî dengesizlik yükünün hafifletilmesine çalışılıyor. Bu mali ve ekonomik yardım Türkiye'deki faşist rejimin ömrünü uzatacaktır. Aynı şekilde Pakistan yönetimi ile de bunlar olmaktadır.

Bundan dolayı Türkiye, Halic Yardımlaşma Konseyi ve Pakistan arasında geniş ve "ilan edilmiş" bir paktın olduğu görülmektedir. Türkiye ve Pakistan yönetimleri, Halic'teki gerici yönetimlerin olanaklarını güçlendirmek için askerî-güvenlikle ilgili bir rol oynamaktadırlar. Halic Yardımlaşma Konseyi ve özellikle de Suudi Arabistan, faşizmin, bölgedeki bütün halklara karşı olan Amerikan planları çerçevesindeki rolünü oynayabilmesi için, mali yardımlar ve büyük ticarî alışverişler aracılığıyla bu iki yönetimi politik olarak destekliyor; ekonomik krizlerini hafifletmeye çalışıyor.

SORU: Dergimizin okuyucularına, Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt militanlarımıza Halic Yardımlaşma Konseyi'nin oluşması ve oluşumu ile birlikte ortaya çıkan ve doğrudan savaşımınıza yansyan politik ve güvenlikle ilgili tehlikeler hakkında neler söylemek istiyorsunuz ?

CEVAP: Halic gerici yönetimleri, kitlelere düşman olup emperyalizme bağımlı yönetimlerdir. Onun için, kitleler birkaç defa bu yönetimleri yıkıp demokratik, halkçı bir yönetim kurmak için ayaklanmışlardır. Ancak emperyalistler ve işbirlikçi Şah, bu yönetimlerin ayakları üzerinde durabilmesi için birçok yardımlar sunmuştur.

Şah'ın yıkılmasından sonra, Arap Yardımlaşma Konseyi'ndeki kitleler, güçlü bir şekilde Suudi Arabistan, Al Halife (Halife), Kabus ve bunun gibi rejimlere karşı şiddetli bir şekilde ayaklanmışlardır. Ancak, gerici, Amerikan emperyalizminin desteğiyle halk hareketine darbeler indirebildi. Kitlelerin, bu yönetimleri tehdit eden tehlikeli karşısın-

da Halic Yardımlaşma Konseyi'nin oluşturulması, Suudi Arabistan'ın eline, diğer saltanat ve şeyhlikleri egemenlik altına alabilmek için bir fırsat vermiştir. Halic'teki gerici yönetimler, "Arap birliği", bölgeyi dış tehlikelere karşı korumak için güvenlik ve organizasyon zorunluluğundan söz ediyor ve bu adımlarına berecek bulmaya çalışıyorlar.

Kuşkusuz Irak ile İran savaşı da, gerici plana büyük bir hizmet sunmuştur. Aynı şekilde Irak ile İran savaşı, Amerikan emperyalizminin denizcilik hatlarını korumak, petrolün kapitalist dünyadaki tüketicilerine varmasını sağlamakla ilgili bölgedeki varlığını yoğunlaştırarak ona büyük bir hizmet sunmuştur. Yine, İran'ın Irak'ı işgal edip Halic'i egemenliği altına alma tehditleri bu gerici emperyalist plana büyük bir hizmet sunmaktadır. Ki, "bölgemizin güvenliği ve Araplığının savunucusu" olarak gerici kitleleri yanına çekmektedir.

Aynı şekilde bu çelişki, Türkiye'deki faşizme de büyük bir hizmet sunmuştur. Ki, bununla Irak (Türk, Arap ve İran) kurtuluş hareketlerine karşı Irak faşizmine askerî hizmetlerini sunma fırsatını yaratmıştır. Böylece ilericiilerin savaşması gereken cephe, geniş olup, sadece ABD başta olmak üzere emperyalizmi değil, aynı zamanda (bazen) kendi aralarından çarpışan işbirlikçi, gerici, faşist ve despot devletleri de kapsamaktadır.

Kürt bölgesinin stratejik olarak sahip olduğu konum, Kürt halkını ulusal ve uluslararası görevlerini yerine getirmekle karşı karşıya getirmiştir. Türk, İranlı, Arap ve diğer halklardan ilerici savaşçılar, Kürt halkını pratik ortak savaşında emperyalizm ve faşizme karşı destekliyorlar.

Yardımlaşma Konseyi bu yıkıcı savaştan dahi kurtulmak için Türk ve Irak faşizmine mali destek sağlamaktadır. Onun için, değişik yerlerdeki gerici, faşist yönetimleri bir araya getiren yapılanmalara karşı bölgedeki tüm ilericilerin aralarındaki sıcak ilişkileri yoğunlaştırmaları gerekmektedir. Bölgedeki gerici-emperyalist bağlar karşısındaki savaşımımızın birbirini yakından etkilemektedir. Türkiye'deki faşist rejimin yıkılıp Türk-Kürt kurtuluş hareketine zafere ulaşması, Arap, İran kurtuluş hareketine büyük bir hizmet sunacaktır. Bu durum diğer bölgeler için de aynıdır.

Biz, Kürt halk kitlelerini, adil haklarını elde etmek için emperyalistlere ve faşistlere karşı savaşımında ortaya koyduğu özverilerinin, takındığı cesur ve kahraman tutumlarından dolayı saygıyla selamlarız. Bizler, Kürt halkının hedeflerinin, birçok kahramanlık, bölgedeki kurtuluşçu güçlerle daha sağlam yardımlaşmalar aracılığıyla gerçekleştirilmesini kesin bir şekilde inanmaktayız.

"PESİNG" dergisine ve PPKK'li yoldaşlara, görüşlerimizi Kürt savaşçılarına anlatmamıza fırsat verdikleri için teşekkür ederiz.

Yeni Yılda Daha Güçlü Anti-faşist Birlikler İçin İLERİ!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği Partilerinin, Apocuların Son Sakırtılarına İlişkin Yayınladıkları Açıklama

AÇIKLAMA

Geçtiğimiz günlerde İsveç'te Kürdistan Öncü İşçi Partisi'nin 10. yıl kutlama gecesinde yeni bir cinayet işlendi. Bu PKK'nin neden olduğu ilk olay değil ve gelişmeler sonucu olmayacağını da gösteriyor. Çünkü PKK, politik mücadelede devrimcilik adına bireysel terörist ve mafya türü yöntemleri egemen kılmak için ısrarlı bir çizgi izliyor. PKK'nin kendisinden ayrılan herkesi "hain" diye nitelleyerek onları fiziksel olarak yoketme taktiklerine başvurduğu ve kendi dışındaki bütün sol ve yurtsever politik güçleri "oportünist, revizyonist, pasifist" diye damgalayarak, bir çoğu ile kaba kuvvete dayanan, silahlı saldırıları da içeren çatışmalara girdiği biliniyor. Ortadoğu'da İlerici, yurtsever güçleri bölmeyi amaçlayan bir dizi olaya karıştığı ve nihayet bu tutumunu yurtseverlere ve komünistlere karşı silahlı saldırılar düzenlemeye kadar vardığı görülüyor. PKK bütün bu eylemlerini kendi yayın organlarında açıkça savunuyor. Kendi dışındaki bütün İlerici, devrimci ve yurtsever güçleri "işbirlikçi ve yokedilmesi gereken düşman" olarak hedef gösteren ve inanmış birçok Kürt devrimcisi ni bu güçlere karşı tek yönlü koşullandırmayı amaçlayan bir propaganda yürütüyor. PKK yöneticilerinin bilinçli olarak tırmandırdığı bu süreç, her devrimcinin kafasında izlenen politikanın neyi amaçladığı sorusunu gündeme getiriyor.

Bireysel terörist yöntemlerle kendinden olmayı anıları, hatta sınıf düşmanının temsilcilerini fiziksel olarak yoketme devrimciler ve komünistlere yabancıdır. Bu tür yöntemlerin politik mücadeleye verdiği zarar devrimci teori ve pratikte yeterince kanıtlanmıştır. Kaldı ki, PKK'nin eylemleri bireysel terörizm boyutlarını da aşmıştır. Bu eylemlerden kim yararlanıyor sorusunun

yanıtı açık ortadadır. Faşist diktatörlük bunlardan insanlığın en yüce amaçları uğrunda en önde, büyük bir özveriyle mücadele eden, halklarımızın en iyi evlatları olan devrimcileri karalamak, onları adı birer suçlu, sıradan bir katil gibi göstermek için yararlanıyor. Halklarımızın, İlerici, demokrat ve yurtsever güçleri üzerinde baskı ve zorbalığı daha da artırmak için gerekçe olarak kullanıyor. Avrupa'da demokrasi güçlerinin aktif çabalarıyla elde edilen cuntayı teçrit etme yönündeki kazanımların yitirilmesine, diktatörlüğün sürdürdüğü zorbalığı "terörizme karşı alınmış önlemler" olarak göstererek kendisini kamuoyunda aklamasına olanak sağlıyor. Bu eylemlerden Batı Avrupa gericiliği yabancı düşmanlığını körüklemek, yeni anti-terör yasalarıyla demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlamak, polis baskısını yoğunlaştırmak ve İlerici güçleri toplumdaki teçrit etmek için yararlanıyor. Böylesi yöntemler MİT, CIA ve benzeri gizli servislerin, karanlık güçlerin faaliyetleri için de son derece uygun ve çok tehlikeli provakasyonlara açık bir ortam yaratıyor. Yakın geçmişte yaşadığımız deneyler, bir dizi "falli meçhul cinayet" ve bilinceli olarak tırmandırılan terör ortamından kimlerin yararlandığını yeterince göstermiştir.

Sınıf düşmanlarının bu kadar açık bir biçimde yararlandığı bu eylemlerin zararları ortadayken, böylesi bir politikada ısrarın anlamı nedir? Hangi politik kazanım uğruna bu eylemler yayın organlarında savunulmaktadır? Ulusalaraş İşçi Sınıfı hareketinin yüzyıllarboyu süren mücadelesinin biriktirdiği tarihsel deneyim böylesi yöntemlerin hiçbir politik yarar getirmediğini kanıtlamıştır. Çünkü İşçi sınıfının, ulusal kurtuluş savaşı veren yurtsever güçlerin soylu amaçlar için verdiği kavgaya politiktir. Bu

kavgaya, her türlü baskıdan uzak, savaştız ve sömürsüz bir dünya kurmak amacıyla İktidarı kazanmak için yürütülen politik bir mücadeledir. Bu amaca ne "bir avuç kahramanın" eylemi, ne de "bir avuç işbirlikçi veya hain" in yokedilmesi sonucu varılabilir.

Devrimcilik adına, Marksizm-Leninizm adına bu cinayetler durdurulmalıdır. Bu eylemler İlerici kamuoyunda açığa çıkarılarak mahkûm edilmeli ve sorumluları yalnız bırakılmamalıdır. İşçi sınıfının yüce ideallerine daha fazla gölge düşürülmesine izin verilmemelidir. Sınıf düşmanının ve gerici güçlerin politik, ideolojik saldırıları için yeni olanaklar hazırlanmamalıdır. PKK'nin bu eylemleri daha da tehlikeli boyutlara tırmandırılmasının önü alınmalıdır. Olayların gelişimi ve yakalanmaların üzerinde çıkan belgeler, verilen ifadeler, daha birçok kişinin isminin de bulunduğu "ölüm listesi"nin varlığı yolundaki söylentileri güçlendiriyor. Vakit yitirmeksizin bu provakasyon açığa çıkarılmalı ve önlenmelidir.

Bizler İsveç'teki son cinayeti şiddetle protesto ediyoruz. Kürdistan Öncü İşçi Partisi'nin gecesinde izlemeye gelmiş bir kişinin, hangi gerekçeye olursa olsun, hunharca öldürülmesinin devrimcilerle en küçük bir ilişkisi olmaz. Bu nitelikte bir gecenin, böylesi politik bir cinayete açıkça provake edilmesi, eylemin tüm İlerici, demokratik ve yurtsever güçlere yöneldiğinin bir göstergesidir. Bizler bu tehlikeli gidişi durdurmak için elimizden gelen her şey sorumlulukla yerine getireceğiz. Bu tür yöntemlerin politik mücadeleden sökülüp atılması için çabalarımızı kararlılıkla sürdüreceğiz.

SOL BİRLİK
(PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP)